

Tabor

1943 - 1998

Spomin junakom GRČARIC, TURJAKA, VEL. OSOLNIKA, GRAHOVEGA

1998

EL FORTIN

3-4

TABOR je glasilo Združenih slovenskih protikomunistov
TABOR je last in vestnik Tabora SPB. — Mnenja Tabora SPB
predstavljajo članki, ki so podpisani od Glavnega odbora.

Izdaja ga konzorcij. Predsednik: inž. Anton Matičič
Urejuje in odgovarja uredniški odbor glasila: za lastništvo
lic. Ivan Korošec, upravnik Božo Šušteršič.

TABOR is the voice of the Confederation of the United Slovene
Anticommunists.

TABOR es el órgano de la Confederación de los
Anticomunistas Eslovenos Unidos.

Director: Ing. Antonio Matičič,
Ramón L. Falcón 4158, Buenos Aires, Argentina.
Propietario: lic. Ivan Korošec

Composición, diagramación, armado e impresión:
Talleres Gráficos VILKO S. R. L., Estados Unidos 425
(1101) Buenos Aires, Argentina, Tel. 362-7215/307-1044
Fax: 307-1953 - E-mail: vilko@ciudad.com.ar

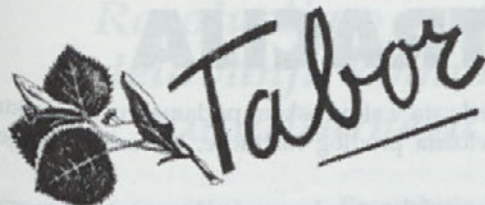
Registro Nacional de la Propiedad Intelectual N° 321.385

NAROČNINA: Za vse države 20 USA dolarjev.

Naročila, reklamacije, nakazila, pošiljajte na naslov:
Bogoslav Sustersic, Gral. Vacca 988 (1686) Hurlingham
Pcia. Buenos Aires, Argentina.

Dopise, članke in ostalo pošto pošiljajte na naslov:
Ivan Korošec, A. Lanz (C. 24) 4391, 1884 Berazategui,
Pcia. Buenos Aires, Argentina.

**KO „TABOR“ PREBERETE,
POŠLJITE GA V DOMOVINO!**

*Svobodni sveta
združite se!
Za Boga,
Narod, Domovino!*

Marzo-Abril 1998 • Buenos Aires • Marec-April 1998

Če sem del naroda moram biti njegov aktivni člen

...tisti občutljivejši in z več izkušnjami lahko dajo več. Zato poskušam postati čim občutljivejši. Življenje je včasih res zelo kruto. Če si preveč odprt, te vsaka stvar vrže iz tira. Vendar pa bi se človek, če bi mislil samo na to, stalno zapiral sam vase, kar pa ni dobro. Z razumom je treba na nek način poiskati ravnotežje...

Ko prideš v stik z ljudmi, največkrat ne srečaš normalne, iskrene, vljudne prijaznosti. Jaz pa želim, sanjam o tem, da bi jo bilo več...

Zavedati se moramo, da se duhovna rast nikoli ne konča - rastemo do zadnje minute. To je smisel življenja...

Smo transcendentna bitja. Če si sami ne postavljamo določenih nalog v družbi, z nami morda res nekaj ni povsem v redu. Gre za težnjo po harmoniji. **ČE SEM DEL NARODA, MORAM BITI NJEGOV AKTIVNI ČLEN.**

MISLIM, DA SEBE LAŽJE NAJDEŠ, ČE VERJAMEŠ V TO, DA IMAŠ RES NEKO POSLANSTVO.

Upirati pa se moramo mišljenju, da sem tisti, ki odkriva stvari. V bistvu je že vse odkrito. Koliko je v nas vložena dela pedagogov, učiteljev, matere, očeta, bratov; koliko je v nas vtisnjenih sledov knjig, ki so jih drugi napisali... Stalno se moramo zavedati, da je to, kar smo in kar imamo, posledica dela mehkih duš, ki so investirale v naš duhovni razvoj. Gre za to, da je vsakdo vključen v splošni projekt, v skupni duhovni prostor... v katerem mora vsak zapolniti svoje mesto, vsak je nečemu namenjen...

Marko Fink, operni pevec - baritonist
Ljubljana

TABOR
Marec-April 1998

49

LUSTRACIJA

Janez Janša in Lojze Peterle sta v slovenskem parlamentu v začetku novembra preteklega leta vložila predlog lustracije, ki vsebuje dvojno osnovnih zahtev:

1. Resolucija o protipravnem delovanju komunističnega totalitarnega režima.

2. Zakon o odpravi posledic komunističnega totalitarnega režima.

Z resolucijo bi določili moralno in pravno stanje demokratične države do prejšnjega komunističnega režima z ozirom na odgovornost komunistične partije za nasilje, zločine, kršenje človekovih pravic in političnih svoboščin državljanov.

Zakon pa bi omogočil pravno odstranitev odgovornih za nasilje in zločine.

Oba predloga sta bila podana na podlagi Resolucije 1096, sprejete v parlamentarni skupščini Sveta Evrope 27. junija 1996.

S tem bi bilo zadoščeno moralnemu očiščenju slovenskega naroda, ki je bil pol stoletja zaslužjen po ideologiji sovraštva, laži, maščevanja, nasilja in sprenevedanja.

Slovenska ljudska stanka, ki že leta zahteva razkrivanje „udbomafije“, ker nam z močjo preteklosti kraje sedanjost in bodočnost, predlogov ni podprla. Stranke kontinuitete in njihovi sopotniki so se lustraciji uprle tako enotno in silovito, kot se pregonu enotno in organizirano upirajo mafijske združbe. Prav to pa je znak in dokaz za nujnost očiščenja. Če lustracija ne bi bila potrebna, se v demokratični in pravni državi zaradi nje ne bi razburjali visoki politiki in državni voditelji.

Silovito nasprotovanje velikega števila vidnih političnih in državnih voditeljev, časnikarjev, sodnikov in profesorjev predlagani obsodbi komunistične strahovlade in njenih zločinov nedvoumno dokazuje, da nekdanji komunisti in njihovi tajni sodelavci našo državo in družbo obvladujejo mnogo bolj temeljito, kot kaže na zunanji videz.

Slovenski narod, njegovi duhovni in politični predstavniki se bodo morali zavzeti za resnico, morajo spoznati sebe in svoj čas, narodu in državi pa omogočiti zgodovinski spomin in mu zagotoviti, da bo v prihodnost lahko šel brez bremena zločinske komunistične preteklosti. Za to je treba nekaj več od praznih besed.

Resolucija o protipravnem delovanju komunističnega totalitarnega režima

Preambula

Državni zbor Republike Slovenije sprejema to resolucijo zavedajoč se moralne in pravne obveznosti, da uredi odnos do komunističnega totalitarnega režima in omogoči odpravo njegovih posledic, še posebej posledic sistematičnega kršenja človekovih pravic in temeljnih političnih svoboščin.

Komunistični totalitarni režim

1. (bistvo totalitarnega režima)

Komunistični režim je:

a) sistematično in trajno kršil človekove pravice in temeljne svoboščine, pri čemer je še posebej v prvem obdobju svoje vladavine načrtno uničeval nekatere politične, verske in socialne skupnosti državljanov;

b) sistematično odvezal državljanom možnost svobodnega izražanja politične volje in jih silil k skrivanju lastnega pogleda na stanje v državi. Državljanje je s pregonom oziroma z grožnjo pregona njih samih ali njihovih družin silil k javnemu zagovarjanju tistega, kar je bilo zanje laž in zločin;

c) kršil temelje pravne države, mednarodne pogodbe in zlorabljal lastne zakone ter z akti, objavljenimi v tajnem uradnem listu, vzpostavljajl vzporeden tajni pravni sistem, s čemer je postavil delovanje Komunistične partije oziroma Zveze komunistov ter njenih predstavnikov izven zakona.

2. (kršitve človekovih pravic)

Komunistični režim je za uresničevanje svojih ciljev iz prve točke te resolucije zlorabljal državne organe in institucije, še posebej tajno policijo, pravosodni sistem in državno upravo, tako da je:

- moril ali zapiral državljanje, v zaporih pa uporabljal brutalne metode s telesnim nasiljem in psihičnim mučenjem, tako da so bili zaporniki izpostavljeni nečloveškemu trpljenju;

- ustanavljal posebna taborišča na osnovi neobjavljenih ali v tajnem uradnem listu objavljenih aktov;

- državljanom onemogočal zaposlitev ali izobraževanje;

- omejeval svobodno potovanje v tujino, za režim nezaželenim državljanom pa tudi preprečeval vrnitev iz tujine;

- preprečeval kakršnekoli sankcije nad ljudmi, ki so svojevoljno ali po naročilu izvajali zločine nad državljani v imenu revolucije oziroma komunističnega režima;

- dodeljeval neupravičene privilegije tistim, ki so organizirali in izvajali posamične ali množične umore oziroma organizirali ali izvajali druge oblike nasilja nad državljani.

3. (odgovornost za zločine)

Državni zbor Republike Slovenije ugotavlja, da je Komunistična partija Slovenije (KPS), kasneje imenovana Zveza komunistov Slovenije (ZKS) in še posebej njeno vodstvo odgovorno za način vladanja v Republiki Sloveniji v letih od 1945 do 1990 - to je od konca druge svetovne vojne do prisege prve demokratično izvoljene vlade.

Vodilni funkcionarji oziroma člani najožjega vodstva Zveze komunistov Slovenije oziroma Komunistične partije Slovenije (v nadaljevanju: Komunistične partije) so odgovorni zlasti:

- za sistematično in zavestno kršenje človekovih pravic in temeljnih svoboščin;

- za načrtno uničevanje vrednot evropske civilizacije;

- za pravosodne zločine, teror in zlorabo psihiatrije za onemogočanje normalnega življenja in delovanja ljudi drugačnega mnenja;

- za poboje in umore nasprotnikov komunističnega režima doma in v tujini;

- za zlorabljanje sredstev za vzgojo, izobraževanje, znanost in kulturo v politične in ideološke namene;

- za na zločinskem revolucionarnem pravu temelječo zaplembo premoženja desetstisočev državljanov in za številne osebne in družinske tragedije, ki so izvirale iz procesov nacionalizacije;

- za uvedbo neučinkovitega ekonomskega sistema brez upoštevanja tradicionalnih načel lastninskih pravic;

- za nepopisno trpljenje več kot sto tisoč Slovenk in Slovencev, ki so bili prisiljeni v tujini iskati zavetje pred komunističnim terorjem.

Vodstvo Komunistične partije je v celoti odgovorno za tiste medvojne in povojne poboje, v katerih je bilo v imenu komunistične revolucije na zverinski način pobitih več kot 10.000 Slovenk in Slovencev brez sojenja in možnosti zagovora.

Kot povojni poboji po tej resoluciji se štejejo množični in posamični

izvensodni umori na ozemlju sedanje države Slovenije in ozemlju sosednjih držav ter umori izpuščenih zapornikov, njihovih sorodnikov in drugih Slovencev na ozemlju sedanje države Slovenije in v tujini, ki so jih storili posamezniki po nalogu državnih institucij ali Komunistične partije oziroma ljudje, ki so za storjene zločine prejeli plačilo v denarju ali uživali privilegije.

Zločini, navedeni v 2., 3., in 4. odstavku te točke, so zločini proti človeštvu in ne zastarajo.

4. (odgovornost vodilnih komunistov).

Odgovornosti vodstva Komunistične partije za storjene zločine v ničemer ne zmanjšuje dejstvo, da sta bili KPS in ZKS sestavni del Komunistične partije Jugoslavije oziroma Zveze komunistov Jugoslavije.

5. (odgovornost agitatorjev)

Za storjene zločine in druga dejstva, naštetá v prvih točkah te resolucije, so posredno soodgovorni vsi, ki so v komunističnem totalitarnem režimu propagirali oziroma ideološko opravičevali kršenje človekovih pravic in kratenje temeljnih političnih svoboščin.

6. (nelegitimnost komunističnega totalitarizma)

Totalitarni režim, vzpostavljen na komunistični ideologiji, ki je bil v Sloveniji na oblasti od konca druge svetovne vojne do konstituiranja prve demokratično izvoljene Skupščine Republike Slovenije je bil zaradi dejstev, naštetih v točkah 1. do 4. te resolucije, nelegitimen, vreden zavračanja in v posameznih elementih svojega udejanjenja zločinski.

7. (upor proti totalitarizmu)

Vsak upor državljanov proti komunističnemu totalitarnemu režimu, posamezen ali organiziran, ki je bil:

- storjen na osnovi demokratičnega, etičnega ali verskega prepričanja;
- izražen s katerokoli demokratično obliko politične aktivnosti;
- zapisan ali javno izgovorjen na ozemlju Slovenije ali v tujini, tudi v sodelovanju s tujo demokratično državo ali demokratično organizacijo, je bil moralno upravičen, legitimen in zato pravičen ter vreden spoštovanja in spomina.

8. (zadoščenje žrtvam totalitarizma)

Vsakdo, ki je bil pod komunističnem totalitarnem režimom neupravičeno kaznovan, izgnan ali preganjan zaradi svojega prepričanja ali se je temu režimu uprl bodisi znotraj, bodisi zunaj njegovih institucij, je s to resolucijo deležen časti ter moralnega zadoščenja.

Odlomki iz govora Lojzeta Peterleta

4. decembra 1997 v slovenskem parlamentu o zakonu Lustracije

Zahtevamo formalno obsodbo totalitarnega komunističnega režima in s tem revolucije in partije, ki je vse to izvajala.

OF je bila orodje partije za izvedbo revolucije.

Velikokrat slišimo: Obrnimo se v prihodnost, pustimo preteklost na miru, odpustimo.

Če govorimo o odpuščanju, ni potrebno veliko besed, tudi ne razlage kaj je krščansko in kaj ni. Vemo, kam sodi odpuščanje po etični plati. Vemo, da so tisti, ki so to še zmogli, iz brezen klicali: „Oče odpusti jim, odpuščamo, ampak sprašujemo vas, zakaj ste to storili.“

Glede odpuščanja ni v ljudeh, ki so trpeli vse vrste nasilja, besede maščevanja. Jaz tega izraza nisem in ne nosim v srcu. Tudi ne bi bil nikoli z ljudmi, ki bi jim bilo maščevanje pravica.

Razumljivo in pravno pa je, da vsi ki smo preživeli nasilje in prav tako naši otroci, želimo, da se pokaže resnico tako, kot je bila in, da se do nje opredelimo. Gre za očiščenje in razčiščevanje in končanje z revolucionarnimi miti in z boljševiškim pogledom za zgodovino, s katero so zavajali narod več kot pol stoletja.

**„...Vi govorite o
zamolčanosti.**

Največja

zamolčana

zadeva na

slovenskem

je kolaboracija

s Stalinom...”

Komunistični režim je sistematično in trajno kršil človekove pravice in temeljne svoboščine ter načrtno uničeval politične, verske in socialne skupnosti.

Ko si je ena stranka prisvojila arhive, si je seveda tudi prisvojila monopol nad zgodovino in taka je tudi naša zgodovina. Tukaj se zadeve nedvomno spreminjajo in se bodo še spreminjale.

Vprašal bom: Kdo je bil Josip Visarjonovič Stalin? Kakšen je njegov status danes?

Je človek iz naših čitank, s katerimi se je naša partija zavezala na življenje in smrt, dokler ni prišlo leto 1948, po katerem pa je tudi po

metodah ostala več ali manj z njim.

Ta mož je danes obsojen kot največji krvnik tega stoletja in vse zgodovine doslej. Naši - njegovi pomočniki pa so hvaljeni kot najboljši ljudje, takorekoč voditelji slovenske demokracije, najzaslužnejši za vse, kar se je dobrega zgodilo v tej deželi.

To je nerazumljivo, to je več kot paradoks, to je ... napad na zdravo pamet.

*„...Vsa naša
zgodovina ne bo v
skladu z resnico,
dokler ne bo v njej
popisana
kolaboracija
s Stalinom...”*

Stalin je popolnoma obsojen in ne boste našli njegovega spomenika v Rusiji danes. Naši revolucionarji, njegovi tesni sodelavci, pa še krasijo tudi naše glavno mesto. Ali ni tukaj nekaj mnogo narobe? Naši so bili pri njem v šoli. Ni treba razlagati kdo vse in koliko časa. Uporabljali so njegove metode od leta 1942 do 1946 in naprej. Fizično so preganjali in likvidirali nekomuniste in jih proglasili za izdajalce. Zato mi je to težko poslušati tukaj v demokratično izvoljenem državnem zboru.

Nato g. Peterle podaja repliko na nesramne obdolžitve poslanca Maksimilijana Lavrinca:

„...Vi govorite o zamolčanosti. Največja zamolčana zadeva na slovenskem je kolaboracija s Stalinom. Ta je na samem začetku tega dela naše zgodovine. Tukaj so zaradi oblastiželjnosti ene same linije padli številni nedolžni ljudje. Vsa naša zgodovina ne bo v skladu z resnico, dokler ne bo v njej popisana kolaboracija s Stalinom. In nobena zgodovina ne bo v skladu z resnico, dokler se bo pisalo, da je bil 27. april dan ustanovitve Osvobodilne fronte, ker to je laž. Takrat je bila ustanovljena protiimperialistična fronta, po dogovoru s Stalinom. Tedaj (ob Stalinovim prijateljstvu s Hitlerjem), so rekli: „Mir dajte, nič se ne borite.” Odpor se je začel šele potem, ko je bila napadena Sovjetska zveza. Kje je mit OF? Nikjer ga ni. Nam je bil umetno vsiljen. Revolucija, ki jo je izvedla Komunistična partija in s tem izrabila borbo proti okupatorju, je tisto ključno dejstvo, ki je razdelilo Slovence. Partija je prevzela pravico določanja, kdo je pravi, kdo ne pravi, kdo naj živi, kdo naj umrje. Vzela si je pravico nad življenjem in smrtjo.

Dovolite, da v tej zvezi navedem, tri značilne izjave, ki nam bodo pomagale razumeti, zakaj se trudimo z Resolucijo:

Leta 1937 je Kardelj po Čebinskem kongresu poslal vodstvu Kominterne naslednjo obljubo: „Mi bomo šli v boj, če bomo vedeli, da je to priložnost za revolucijo.“

Drugi citat je Dolomitska izjava konec februarja 1943: „Komunistična partije Slovenije je sestavni del KPJ, ki je sekcija Internacionalne. Ker je Sovjetska zveza vzela v roke usodo zatiranih narodov, je za prihodnost slovenskega naroda edina rešitev v tem, da Komunistična partija Slovenije prevzame iniciativo v OF. **Za slovensko nacionalno prihodnost je pravilna samo pot, ki jo je prehodil že veliki ruski narod.** Avandgardna vloga v slov. osvobodilnem gibanju zato pripada Komunistični partiji. Posledica vsega tega je, da se KPS, ki je zgrajena na načelih boljševizma razvije in utrjuje povsod na slovenskem ozemlju in na vseh področjih slov. javnega življenja. Uvede se enotna vzgoja za aktiviste OF. Kader KPS je dolžan posvetiti posebno skrb revolucionarni vzgoji aktivistov OF.“

In tretji citat - triindvajset let pozneje. Mitja Ribičič leta 1966: „**Točna definicija OF mora naglasiti, da je bilo ljudsko gibanje od vsega začetka revolucionarni proces, ki je moral z narodno osvoboditvijo privedi do bistvenih sprememb v družbeno-politični strukturi. Kdor tega ne razume, ne razume ničesar.**“

Da, spoštovane gospe in gospodje, kdor tega ne razume, ne razume, zakaj osrednji trg slovenskega glavnega mesta krasi spomenik revoluciji, kar je za to državo in mesto sramota. Kdor tega ne razume, ne razume zakaj varuje palačo našega predsednika države kip revolucionarja Borisa Kidriča. Naš standart je še vedno revolucija prav v srcu države...”

Replika g. Lojzeta Peterleta poslancu g. Lešniku v Državnem zboru na 16. izredni seji - 5. dec. 97

„...Sprašujete me, kako, da sem mogel študirati v tistem groznem sistemu. Ja, hvala Bogu, da sem vendar preživel.

Pravite, ali se mi je kaj zgodilo. Marsikaj se mi je zgodilo, vendar vas ne bom obremenjeval z lastno biografijo. Mislim pa, da je etično od človeka, da spozna stisko drugih, da opozori na zločin, če ga je ugotovil. In, če bi sledil dosledno temu vašemu vprašanju, če sem na svoji koži čutil.

*„...Partija je
prevzela pravico
določanja,
kdo je pravi,
kdo ne pravi,
kdo naj živi,
kdo naj umrje.
Vzela si je pravico
nad življenjem
in smrtjo...”*

Tisti, ki so na svoji koži čutili, tisti so pokriti s kamenjem, skalami, industrijskimi odpadki. Lahko bi ležal, kot marsikateri štirinajstletnik pod odpadki cinkarne Celje v Bukovžlaku... Torej, ne želim vas razumeti tako, da bi moral na tak način čutiti na svoji koži. Doživel sem lažje stvari, ampak vesel sem, da sem danes tukaj živ med vami v demokratičnem parlamentu. Pravite, koga pred zid. Nobenega. Pred zid je pošiljala brez zakona partija. Mi smo predlagali zakon.

Potem pravite, zakaj ne delamo na spravi. Prav na spravi delamo, vendar sprava ni mogoča tako, da se sprejme zločin brez odgovornosti, ampak je treba ugotoviti, kaj je bilo narobe, se za to pokesati, ko govorite o krščanstvu. Krščanstvo pozna odpuščanje, pozna pa tudi kesanje, pozna popravilo krivic. In prosim, da se ga jemlje v celoti. Ne more biti sprave brez resnice in brez poprave krivic. Ne resnice, ne poprave krivic še nimamo... Poglejte kakšen je bil odnos do vere.

Šli so seveda z najboljšo metodo Stalina na prvega moža, nekdanjega moža slovenske Cerkve: Rožmana. Poglejte kaj smo se o njem učili in kaj smo gledali na televiziji štiri tedne nazaj. Strokovno, to besedo radi uporabljate, je bilo ugotovljeno, da so delali politiko proti Rožmanu na podlagi falzifikata, na podlagi prevare, torej in se za to še ni nobeden opravičil, tudi to še kar naprej traja...”

Odlomki iz govora Janeza Janše 4. decembra 1997 v slovenskem parlamentu o zakonu Lustracije:

„Resolucija Sveta Evrope nosi naslov: Resolucija o ukrepih za odpravo dediščine nekdanjih totalitarnih komunističnih režimov.”

Civilizirano, pravno državo lahko dosežemo le ob spremembi

miselnosti. Človeško družbo je treba spremeniti v glavah in srcih. Komunistični sistem je prišel na oblast z nasiljem in prevaro. Za dosego revolucionarnih ciljev so bila dovoljena vsa sredstva. Za obstoj je režim uporabljal teror.

Sredstva komunistične revolucije so bila: kršenje človekovih pravic in temeljnih svoboščin, prepoved svobodnega izražanja, zatiranje vere in verskega življenja, odvzem premoženja, deskvalifikacija, grožnje, ustrahovanje, zločini in množični umori.

Svetujem, da nekateri v celoti preberete esej Draga Jančarja: „Egiptovski lonci mesa“, kjer boste videli, kako je možno opredeliti nekoga, ki pravi: „Samo od tukaj naprej bomo razmišljali, nič o preteklosti, nič o tem, kaj se je zgodilo“. Tisti, ki tako govori je najbolj zakoreninjen v preteklosti. To, kar mi predlagamo je zato, da pač stvari razčistimo. Dokler stvari ne bodo razčiščene bomo vedno v močvirju preteklosti.

Predlagatelji smo po mnenju predsednika države obtoženi, da skušamo posledice totalitarnega režima odpravljati z novim mračnjaštvom in novim nasiljem. V tem mnenju so nekako množični poveljni poboji desetisočev, kot, da so se zgodili sami od sebe, da so bili tako rekoč nujni. Obsodba sistema, ki je to povzročil je za predsednika države mračnjaštvo.

V teh letih smo naleteli na zanimive zapisnike, ki so dokazovali, da je nad arhivi Ministrstva za notranje zadeve bila zadolžena „tovarišica“ Lidija Šentjurs, ki ni imela nikakršnih formalnih funkcij, noben organ je ni imenoval. Ta gospa je odločala o tem, kam se bo kaj odpeljalo in kako se bodo arhivi prečistili ter kam se bo kaj dalo pred prvimi svobodnimi volitvami. To še vedno neke obstaja. Mi smo v tem zakonu predlagali za to, da se ta stvar razčisti.

Od leta 1990 naprej je veliko ljudi prosilo za vpogled v svoje osebne dosjeje na Ministrstvu za notranje zadeve. Večina je dobila odgovor, da tega ni. Istočasno pa so se v časopisju pojavljale stvari za katere je bilo jasno, da prihajajo od tam.

Ko bo ta, ali podoben zakon dobil večino v državnem zboru in, če bo predsednik države proti njemu uporabil izročilo „tovariša“ Tita in ga ne bo priznal, bo samo zaključil svoj revolucionarni miselni krog.

V tem mnenju je tudi zapisano, da smo stvarno in simbolno diskontinuiteto s prejšnjim režimom že izpeljali. Glede stvarne smo že govorili. O simbolni diskontinuiteti pa seveda ne govorijo samo ista imena na oblasti temveč tudi Titovi trgi in spomeniki, prav tako Kardeljevi

*„...Ko bo ta,
ali podoben
zakon dobil
večino v
državnem zboru
in, če bo
predsednik države
proti njemu
uporabil izročilo
„tovariša“
Tita
in ga ne bo
priznal, bo samo
zaključil svoj
revolucionarni
miselni krog...”*

in Kidričevi, potem šolski učbeniki in vsebina ali pa posamezni deli izobraževalnega procesa.

O vlogi slovenskega uporništvu med 2. svet. vojno na strani zavezniških sil in o rezultatih tega, pa je treba reči nekaj. Če bi to bil narodno osvobodilni boj brez revolucije, bi lahko prinesel na demokratični osnovi zelo zgodovinske rezultate slovenskemu narodu. Da je temu tako priča razprava osebe, ki danes sodeluje v krogu predsednika države - gospa Spomenka Hribar. V tekstu „Avandgardno sovraštvo in sprava“ pravi, da je prišlo do zmage v narekovajih in nadaljuje: „Če prištejemo zraven še dejstvo, da smo zaradi boljševiske logike in prevelike naslonitve na Sovjetsko zvezo izgubili Trst in Koroško in s tem zapravili morda edinstveno priložnost za uresničenje zedinjene Slovenije, je slika spodrezane zmage še popolnejša“.

Dobro bi bilo, da bi to mnenje uravnotežili tudi s takimi trditvami. Najbrž jih ne bi bilo težko dobiti, ker so te osebe zelo blizu.

V Sloveniji je med leti 1941 - 1945 obstajal tudi drug odpor, ne samo komunističen. Res pa je, da so komunistični oddelki vse tiste skupine nacionalne ilegale, ki so se tudi borile proti okupatorju, zatirali kot sovražnika prve vrste.

V letu 1941 in še posebej spomladi 1942 so v Ljubljani pobijali potencialne politične nasprotnike. Prej, preden je nastala prva vaška straža, je Kardeljeva in Kidričeva varnostno-obveščevalna služba, ki jo je vodila žena Borisa Kidriča, Zdenka, v Ljubljani, sredi belega dne ubila vrsto politikov in drugih uglednih oseb.

Povedati moram svoje mnenje. Ne opravičujem nobenega tistih politikov strank, ki so imele večino v času pred drugo svetovno vojno v Sloveniji za njihovo ravnanje, ki ni bilo dovolj odločno. V ilegalo bi morale iti tudi vse demokratične sile, in v tem primeru se ne bi danes pogovarjali o takih posledicah revolucije.

Ne drži pa, da teh poskusov ni bilo. Samo mi jih ne poznamo. Ne

„...V ilegalo bi morale iti tudi vse demokratične sile, in v tem primeru se ne bi danes pogovarjali o takih posledicah revolucije.

Ne drži pa, da teh poskusov ni bilo. Samo mi jih ne poznamo. Ne poznamo tega, kar so storili Ivan Korošec, ali Dušan Lajovic, ali Vladimir Vauhnik in še mnogi drugi, ki so se tudi borili proti okupatorju, vendar ne za revolucijo...”

poznamo tega, kar so storili Ivan Korošec, ali Dušan Lajovic, ali Vladimir Vauhnik in še mnogi drugi, ki so se tudi borili proti okupatorju, vendar ne za revolucijo.

Kot ključen argument, ki se pojavlja tudi v mnenju predsednika države, je navedeno, da ta „družbeni preobrat v Sloveniji ni bil prinesen na sovjetskih bajonetih, temveč se je izvedlo zaradi volje ljudstva...”

Ta teza o avtentičnosti revolucije pove, da so revolucionarni teror, diktaturo partije in kršenje človekovih pravic vzpostavljali v Sloveniji predvsem domači ljudje. In to je bistvena razlika od situacije v drugih vzhodno evropskih državah, kjer so najbolj umazano delo opravili sovjetski bajoneti. V Sloveniji so to delo opravili domači bajoneti.

Treba je seveda reči, da je bila ta izvirnost popolna v izvajanju. Manj popolna in odločna pa je bila, ko je šlo za odločitve, ki so imele mednarodno pravne posledice, ko je šlo za Trst, Koroško. V teh primerih je bila kompletna naslonitev na Moskvo, kominterno in Stalina.

Garnitura, ki je to revolucijo opravila v Sloveniji, ni odšla z enotami Rdeče armade, ne z enotami Jugoslovanske armade, (razen redkih izjem). Vse te sile so ostale tukaj. V tem je ključna posledica komunistične revolucije v Sloveniji. Pri nas je bilo to avtentično, ne, da bi ljudje to hoteli, ampak, to so opravili in represijo vzdrževali domači bajoneti.

Pravica se pravi nečemu, brez česar ni narodne sprave. Tisoč resolucij o spravi lahko sprejememo, če prej pravica v slovenski zakonodaji in v ravnanju v vsakdanjem življenju ne bo dobila domovinske pravice. Dokler tega ne bo, ne bo nikakršne sprave, temveč se bo nadaljevalo to močvirje v katerem smo zdaj.

Zadnji dopust

S sosedomim Francetom sva bila istih let, vseživljenjska prijateljca. V noči 11-12 novembra 1943 sva odšla z umikajočimi domobranci iz Trebnja in Žužemberka v Novo mesto, kjer sva postala 17. letna domobranca.

Od tedaj naprej sva bila skupaj, vse do tiste usodne noči 30-31 maja 1945 v Vetrinju. Z zadnjim transportom je naša četa bila izdana v Pliberku in je končal z drugimi nekje v Teharjih.

V aprilu 1945 sva šla skupaj na dopust domov, do ne dolgo prej komunistični teritorij. Iz Grosuplja domov je bila dolga pot. Pešačila sva. Višnja gora mimo pokopališča, kjer so bili pokopani najini sobojevniki iz Kriške vasi. Vrstili so se kraji: Stična, Št. Vid, Veliki Gaber, Občine, kar je bilo že bližje doma. Vojaštva nisva videla. Domobranci so že prej počistili ta del Dolenjske. Prvo noč sva po enem letu in pol prvič spala doma, ki pa ni bilo najbolj prijetno. Domobranci so bili na Občinah (ca. 10 km) in v Žužemberku (5 km) vmes pa, ne dolgo prej, prvo komunistično „osvobojeno ozemlje“, koder je bila zelo važna partizanska pot: Medvedjek, Ojstri vrh, Frata, ali prekjo Krke v Suho krajino in Kočevski Rog, od tam pa na Hrvaško. Ker je bila nedelja sva šla k maši v Dobrnič in celo pustila svoje puške pri „Ribničanovih“. O kakšna naivnost, ali neumnost. Domobranci so počistili ta teren tako, da so celo neoboroženi hodili pomagat kmetom po njivah. En dan sva tudi midva kopala v vinogradu v Liscu.

Za drugo noč se nisva počutila varno spati doma, ker so partizani imeli odlično obveščevalno službo. Terenci (zaupniki) so točno zapisovali, kdo je bil doma od domobrancev, kako dolgo in kje...

Lepo je bilo doma in v vasi sva se zadržala do mraka. Pred nama pa je bila pot v Žužemberk, kamor sva šla prenočiti, še 5 km po gozdu - skozi tako važno partizansko pot. Ob robu ceste sva hodila hitro in previdno.

Ko prideva na Cvibel („predmestje“ Žužemberka) sva se začudila, da ni bilo običajnih bunkerjev, kot na postojankah. Stražar naju niti ni ustavil. Domobranske uniforme so bile dovolj! Bil je to slavni Meničaninov bataljon, strah in trepet partizanov, pred katerim so prav tukaj nešteto krat bežali, prav tukaj in preko Krke v Suho krajino in v Kočevski Rog.

„Kje stanuje 4. četa, oddelek težki minometalci?“, sva vprašala prvega.

Povedal je kje, a ljudi v Žužemberku nisva poznala, ker tja smo hodili

samo po opravkih n.pr. mlini, žage, semenj, itd. Pri minometalcih je bil moj brat, tam sva bila namenjena prenočiti. Hišo sva hitro našla in srečala te odlične dolenjske fante. (Pri nas je bila navada, da smo rekli: „Dolenjci“ za one, ki so bili doma od Novega mesta, Št. Jerneja, Stopič, itd.). Komaj smo se dogovorili kdo sva in od kod sva prišla, je že v sobo prišla domača hčer z nekaj brezpomembnimi vprašanji. Ko je odšla so rekli: „Je prišla vohunit kdo je prišel“. Hiša je bila partizanska. Nič ni ugotovila, ker naju ni poznala, ne midva nje.

V Žužemberku je bilo vse tiho. Pozno smo zaspali. Okrog 2. ure zjutraj je priletelo partizansko letalo bombardirat Žužemberk. Vrglo je rakete, da je bil trg osvetljen kot podnevi, nato pa je bombardiralo. Presenetilo pa me je, ko so domobranci lepo mirno ostali v postelji, kot da se ni nič zgodilo. Letalo, ki je priletelo iz Bele krajine preko hriba Sv. Peter (Kočevski gozdovi) in ker je bil trg pod hribom so bili zadetki zgrešeni.

Z odletom letala ob pol tretji uri zjutraj, je bil takoj zbor in odhod v akcijo. S Francetom sva premišljevala, ali bi šla z njimi in v boj, da bi videla te junake na boljнем polju, ali da se vrneva v svojo edinico pravočasno. Ako bi šla z bataljonom, je vprašanje, kdaj bi se mogla vrniti. Tako sva ostala sama. Ob 7. uri sva se odločila, da greva domv, da se posloviva od staršev. V smeri proti Dvoru je bil hud boj. Treskalo je kot na fronti. Naglih korakov ob cesti po gozdu sva hitela proti Dobravi in previdno opazovala gozd na obeh straneh ceste, kjer bi lahko naletela na bežeče partizane.

Na Dobravi ni bilo nobenega vojaštva. Samo od Trebče vasi je pridrvel voz z konji, na vozu je sedel en Vlasovec (vojak ROA, Ruska osvobodilna armija generala Vlasova) in spraševal, kje so domobranci. Povedal je, da so partizani pregnali bataljon Vlasovcev, ki je bil na Vinkovem vrhu. Par ur pozneje, so domobranci z jurišem od tam pregnali partizane.

V tem položaju je bilo nujno se posloviti. Slovo je bilo težko v tem neznosnem času.

„Bova kmalu zopet prišla“, sva obljubljala.

Porazno je bilo gledati te skrušene starše, na pogorišču uničenih in požganih domov. (Vas Dobravo so po umiku voda domobrancev požgali partizani pod poveljstvom Stane Potočarja, doma od sosedne Mirne peči, po vojni Titovega generala in pod poveljstvom Stane Semič-Daki-ja, poveljnika 18. partizanske divizije. Daki v svojih treh knjigah „Najboljši so padli“ - o tem molči)

Ničesar nista odgovorila, le žalostno sta zmajevala z glavo. Solz ni bilo več, že davno so se posušile. Starša sta slutila, da naju nazaj ne bo nikoli

več...

„Prokleti „rdeči“ banditi. Če je za vse drugo odpuščanje, za to ga ni.”

Iztrelila sva nekaj nabojev v zrak. Ni bil to strah, le težka čustvenost. Ako bi bili kje v bližini partizani, se ne bi približali vasi iz strahu pred domobranci.

Ob robu gozda sva prešla vasi do Občin in po isti poti nazaj v Grosuplje. V četi sose nama začudili: „Zakaj sta že nazaj, ko bi morala priti jutri?” Še na čas sva pozabila, kot da bi prišla domov.

Po 49. letih sem se vrnil sam. V stodevetdesetih imenih na Farni spominski plošči je tudi Francetovo ime. On in vsi drugi fantje so napisani tam, mi pa bomo zapisani daleč od domovine, ker so tako zahtevali izrodki slovenske krvi v imenu Stalina, Tita, partije in komunizma. In ko sem po 49. letih videl Slovenijo, ki se mi je zdela eno samo pokopališče, so mi prišle na misel besede, ki sem jih napisal leta 1948 (pred 50 lerti) v Beljaku ob odhodu iz Koroške v Kanado: „Slovenija, ti si pokopališče, katerega so po pogrebu humanizma zapustili tvoji otroci, da pripravijo pot hlapcem tujih interesov...”

Slovenija ni bila več tisto, kar so nam v mladosti predstavljali. Bila je samo ena izmed tujih dežel, katere smo videli. Niti na misel mi ni prišlo, da bi - kot papež - poljubil zemljo iz katere sem izšel; se za njo bojeval, kot vsi tisoči v masovnih grobiščih, ko jim domovina še po več kot pol stoletju ni priznala in ne prizna najosnovnejšo pravico mrtvih, izdanega mrtvaškega lista. Samo živali se pobija potem, ko so lastnikom plačali ceno. Slovenija je še vedno na - BALKANU.

Kdaj bodo voditelji zmagovalcev in premagancev ter njih nasledniki naredili vsak svoj inventar o revoluciji in njeni zmagi? Očitno imajo oboji strah pred rezultatom, kateri bi se moral ob koncu glasiti: MEA CULPA, MEA MAXIMA CULPA.

*Naročnikom, soborcem, prijateljem in vsem Sloven-
cem, doma in po svetu, voščimo blagoslovljene v zdra-
vju, zadovoljstvu in trdnem upanju lepše Slovenije,
vesele velikonočne praznike!*

Zveza DSPB-Tabor in Konzorcij glasila

V spomin slovenske mučenice Ivanke Novak

Komunisti so jo obsodili na smrt in s koli in z noži usmrtili v gozdu nad samotno hišo blizu Sodražice v zgodnjem jutru praznika sv. Rešnjega Telesa, junija 1942.

Ivanka je bila žena vodilnega člana Ak. kluba Straže prof. Novaka. Izhajala je iz ugledne katoliške družine v Hrvači, Škrabčeve, kjer se je rodil slavni slovenski slovničar o. Škrabec. Mladino je kot učiteljica vzgajala v krščanskem duhu. Mladina jo je spoštovala in ljubila. Komunisti in ribniški „krščanski“, socialisti so že v zgodnji pomladi 1942 zasledovali ribniške kmete in izobražence krščanskega prepričanja, med njimi Kozinovo družino, kat. akademika dr. Miheliča in dr. Arka. Vestno so zasledovali tudi ravnateljico ribniške šole Petelinovo in kaplana Sitarja.

Kmetje so se vznemirili zaradi vsak dan večjih terenskih ropanj in groženj z očitki, da se nočejo pridružiti bojem proti Italijanom. Komunisti so najprej razširili svoje mreže med delavci, zaposlenimi pri gradnji regulacije Ribniške doline. Italijanski general Robotti in fašist Gambarata iz maščevanja bombardirala Sodražico in jo skoro popolnoma uničila.

Komunisti so začeli z nasiljem proti vsem, ki niso odgovarjali njihovi ideologiji in načrtom. Najprej so vrgli v ječo-klet Ivanko Novak. Po krutem zasliševanju so jo odpeljali v gozd in ubili. Ivanka je bila noseča. Njeno truplo so domačini našli, izkopali in položili v blagoslovljen grob. Skoro istočasno so umorili, tudi Kozinčeve.

Mučenica je v ječi pred pokoljem napisala vrstice na slabem papirju, vendar čitljive.

V njen spomin objavljamo njene skrajšane poslovilne besede:

„Še nekaj ur in konec bo mojega življenja.

O moj otrok, moj nežni angel, kako rada bi videla poteze Tvojega obrazca, drobne bisere Tvojega pogleda.

Nikdar ne bom videla Tvojega razcvetelega nasmeha, ki bi se z njim osrečevala.

Nikdar ne bom čutila tvojih belih ročic, nikdar jih ne boš stegnil, da mi vrneš sladki objem.

Nikdar te ne bom mogla pritišniti na svoje srce, čeprav si tako blizu njega.

Nikdar, moj otrok.

Moja usta ti ne bodo mogla peti pesmi ob zibeli,

zibel Tvoja bom jaz sama.

O le mirno spi moj otrok, saj si tako blizu mojega srca...”

Slavko S.

Hrepenenje

Postajam na obali kalni,
sonce zbuja se v valovih,
galebi mu hite naproti
v pozdrav za novi dan.

Z njimi bi poletel k soncu
na perutih kodrastih valov;
morda prinaša mi vabilo,
da bi vrnil se domov?

Pripet sem v koreninah tal,
ki sprejela so me — tujca.
Sem brinje na obali pusti,
ki usiha v vetru
žejnih skal.

Ko ovenel bom
kakor list aloe,
me sprejmi domovina
v nedra suha.
Ne čakam več
ne rož ne kruha,
le za grob
prostora mi podaj.

Spomenik nad pomendranim grobom

Mladinska knjiga je izdala spomine dr. Stanka Kocipra:
„Kar sem živel“

Založba Mladinska knjiga je končno izdala spomine dr. Stanka Kocipra. Končno zato, ker bi morali iziti že lansko leto. Knjiga je prvovrstni dogodek, saj gre za obširno besedilo avtorja, ki je bil tajnik vodje domobrancev generala Leva Rupnika, ne nazadnje pa je Kociper spomladi 1945 postal tudi Rupnikov zet. Spomini z naslovom „Kar sem živel“, obsegajo 534 strani, obsegajo pa eno od najbolj burnih obdobjev v novejši slovenski zgodovini, čas od leta 1941 do 1948. Kot je dejal pisec spremne besede zgodovinar Boris Mlakar na predstavitvi knjige, so Kociprovi spomini intenzivni in globoki, branje pa bo pustilo lepe vtise. Prav gotovo lep poklon avtorju.

Osnovno besedilo je dr. Stanko Kociper napisal po prihodu v Argentino od leta 1949 do 1953. Knjiga je razdeljena na 33 manjših poglavij, kar dve tretjini knjige pa sta namenjeni času od septembra 1943 do maja 1945 oziroma obdobju generala Rupnika in domobranskega nastopanja proti komunistični revoluciji. Spomini so uresničitev zaobljube, ki jo je Kociper dal v begunstvu na Koroškem: „Če se generalu Rupniku skrivi las, bom celo svoje življenje razkrinkaval tiste, ki so mu to storili“. Kociper je spomine napisal torej zelo zgodaj, zato so opisi dogodkov in ljudi zelo sveži in podrobni. Boris Mlakar zatrjuje, da gre za prvovrsten zgodovinopisni vir. Glede obrambe generala Rupnika pa meni, da je bil Kociper pri njej uspešen.

Samo po sebi se postavlja vprašanje, kako to, da so spomini izšli šele zdaj. Vzrokov za to je več. V Sloveniji je „klima dozorela“ šele letos, v emigraciji pa niso izšli zato, ker gre za obsežen tekst, toda bolj kot to je bilo

odločilno, da velja avtor za brezkompromisnega pisca v najbolj žlahtnem pomenu. Povsem jasno je, da tudi v emigraciji vsebina mnogim ni bila všeč. Daljši odlomki so izšli v 70. in 80. letih v reviji Tabor, zanjo pa je značilno, da svoje strani odpira „trdemu domobranskemu jedru“. Poleg tega je za Tabor značilno, da je bil ustanovljen po hudih nesoglasjih, ki so v emigraciji dosegla vrhunec konec 50. in v začetku 60. let, ko so se očitki o nesposobnosti politikov zgostili na straneh revije Vestnik.

Beseda Stanka Kocipra je neizprosna in ostra kot britev. Ne samo do komunistov in do strašnih posledic revolucije, ampak tudi do mnogih v meščanskem taboru. Zato je že naprej znano, da bo tudi v Sloveniji naletela na številne kritike. Toda nesamo pri nekdanjih komunistih oziroma „varuhih revolucije“, ampak tudi pri nekaterih „naših ljudeh“.

To se je zgodilo že „na samem začetku“, saj je na predstavitvi knjige prišlo do dokaj ostre zavrnitve Kocipra „kot pojava“ s strani Tineta Velikonje, predsednika Nove slovenske zaveze. Pravzaprav je prišlo do absurde situacije, saj je na eni strani spomine dokaj dobro ocenil eden najkompetentnejših zgodovinarjev Boris Mlakar, tako rekoč oporekal pa mu je predsednik organizacije, ki naj bi zastopala nekdanje domobrance in za katerega bi moral biti izid knjige pravi praznik. K sreči je bil prisoten Ivan Korošec, predsednik Tabora iz Argentine, ki je vzel Rupnika in njegovo medvojno pogumno držo v bran.

Zato velja še enkrat poudariti naslednje. Prav gotovo je bilo tisto, kar generalu Levu Rupniku najbolj očitajo, to je sodelovanje z Nemci, povsem postranska stvar, za katero se že uveljavlja ime funkcionalna kolaboracija. Ta pa v Sloveniji ni bila samo izbira za manjše tveganje, ampak je šlo tudi za krčevito samoobrambo pred krvavo komunistično revolucijo. Jeseni 1943 alternative prav gotovo ni bilo. Slovenija je do takrat trepetala pred nerazumljivimi in poblaznelimi likvidacijami komunistov, te pa so se po italijanski kapitulaciji sprevrgle v prve množične pokole (Turjak, Mozelj, Jelendol, Mačkovec). Alternativa je seveda bila, če jo potegnemo iz rokava kakšnega „generala po bitki“. Ta pa je bila neusmiljeno nadaljevanje poniževanj, žaljenj in predvsem pobijanij. Če so hoteli v protirevolucionarnem taboru izogniti tako temu kot preteči nevarnosti ruske fronte, se je moral pojaviti človek, ki bo, kot je Stanko Kociper že večkrat zapisal Rupnikove besede, za Slovence „dr.. žrl“. In res ga je in to na veliko, za kar so ga na koncu vojne izdali politikanti, kasneje pa še „gentlemanski“ Angleži. Mimogrede: če kdo misli, da bodo taisti Angleži danes raje podprli slovensko desnico kot pa naslednike komunistov, se krepko moti...

Stanko Kociper je za vedno zgubil svojo domovino. Leta 1993 jo je sicer

obiskal, vendar je pretresen ugotovil, da je izgubil tudi svoje prleške gorice, katerih idilo je opeval v svoji literaturi, kot je Goričanec, Mertik in številne druge pripovedi, ki jih počasi ponovno ponatiskujemo. Zdaj ima slovenski bralec na voljo tudi njegove spomine, ki so prav gotovo ena najbolj dragocenih in pretresljivih knjig, ki smo jih dobili v zadnjih letih. S to knjigo se ne odstira samo mračen zastor, ki so ga potegnili čez generala Rupnika komunisti in tudi mnogi iz protikomunističnega tabora, ampak njena cel čas nadvse jasno in izredno informativna pripoved postavlja spomenik vsem tistim, ki so v tistih hudih medvojnih časih niso imeli izbire.

P.S. To predstavitev o Kociprovi knjigi sem napisal za tednik Demokracijo, vendar je nekdo v uredništvu preprečil objavo daljšega odlomka, ki sem ga tu podčrtal, ki govori o izpadu Tineta Velikonje na predstavitvi knjige. Velikonja bi se lahko zavedal vsaj tega, da je šlo za novinarsko konferenco in da so bili tam prisotni novinarji bolj ali manj vsi naklonjeni komunističnim predstavam o naši preteklosti, ki jim je naredil s svojim nastopom veliko uslugo. Tako kot prej komunistični učitelji, jim je zdaj še on dopovedoval, da je bila Rupnikova politika napačna. To ni prvi Velikonjev nepremišljeni nastop v javnosti. Spomnimo se televizijskega omizja, ki je bilo namenjeno zgodovini, na katerem je brez potreb govoril o Svetem Urhu, zaradi česar je prisotnega predsednika borčevske organizacije Ivana Dolničarja verjetno zelo zadovoljil. Naravnost usodna napaka je bila narejena, da je bil v knjigi Farnespominske plošče objavljen njegov prispevek, saj v tovrstno knjigo nikakor ni spadal, ker je z neobjektivnostjo blatil tam napisane žrtve komunistične revolucije. Mnogi se spomnijo njegovih izpadov proti Vinku Levstiku. No, zdaj, je tu še njegov povsem nerazumljivi nastop proti Kocipru in Rupniku. Že tako lahko v zadnjem času opazamo, da vse nove knjige, ki govorijo o slovenski zgodovini, spet prinašajo staro (komunistično) podobo naše preteklosti.

ZVEZA DSPB IN KONZORCIJ TABORA

pošiljamo tople čestitke rojaku,

ALOJZIJU AMBROŽIČU,

*ob njegovem visokem odlikovanju Svete stolice, podelitve
kardinalskega klobuka.*

Pridružujemo se željam vseh rojakov za obilo božjega
blagoslova na njegovem odgovornem mestu.

Ljubljanske spominske plošče žrtev partizanskega nasilja. Žale, novembra 1997

Devetnajst stoletij
in pol po Kristusu
in dvanajst stoletij
potem ko smo ga
Slovenci spoznali
je kri zalila našo
domovino -
rdeče revolucije in
držaljske vojne
kruti sad

Ti ki zreš sedaj
navpični drevored
enakih smrtnih letnic
ne išči nas
ne boš nas našel
strohnili smo
čemu bi nas iskal
umrli smo
da bi
ti živel
in padli smo
da bi
ti vstal

Poslušaj
Izrael slovenski
ne pozabi
odslej si tudi ti
izvoljen narod
odkupljen zdaj
še za ceno svoje krvi

Slovenski spominski odbor je s temi ploščami vključil tudi Ljubljano v široko zasnovano in v veliki meri tudi že uresničeno gibanje, ki si je zastavilo nalogo, da se tistim žrtvam revolucije, ki jim je poleg življenja bila odvzeta tudi človeška identiteta, vrnejo imena in spomin. Tako zastavljena naloga presega okvire posamezne skupine in sega v področje, ki zadeva celotno narodovo kulturo. Kakor sta pokop in spomin posameznika stvar družine, ki ji je pripadal, tako je pokop skupine, ki je bila nekoč del narodove skupnosti, stvar te skupnosti kot celote. Če stvar dobro premislimo, bomo videli, da je to naše sedanje življenje bistveno odvisno od tega, ali bomo zmogli tem ljudem podeliti grob in jim vrniti odvzeta imena. Če namreč ne bomo pokopali svojih mrtvih, bo nad nami še naprej ležala krivda, ki bo s svojo temno senco mračila naše dni. Kar vprašajmo se: Ali tako natanko vemo, zakaj se z nami dogajajo stvari, kakršne se dogajajo? Ali ni tako, da je neizpolnjeno zadnje dejanje, ki ga je človek dolžan človeku, in da je opuščena zadnja ljubezen, ki jo je človek dolžan človeku, tudi velik greh?

V sedanjosti je najvišja politična organizacija Slovencev država. Zavestni prostor te države, prostor njene političnosti, njenega samozavedanja, je državni zbor. In nobena posamična stvar, noben znak in noben ozir bolj ne kaže na krizo tega samozavedanja kot dejstvo, da se v njem še niso znašle sile, ki bi dovolj jasno uvidele, da države ne bo mogoče postaviti na trdne temelje, dokler njeni mrtvi ne bodo pokopani. Vse kaže celo nasprotno: v državnem zboru odločajo sile, ki vidijo svojo prihodnost ravno v tem, da mrtvi ostanejo nepokopani in mutasti.

Toda če hočemo biti prosti in svobodni, če hočemo, da bo šel greh od nas, to dejanje mora biti opravljeno. Opraviti ga moramo ljudje. Skupna farna skupinska plošča, ki jo je Slovenski spominski odbor sklenil postaviti na ljubljanskih Žalah, je najpomembnejši člen v verigi dejanj, ki se že nekaj let opravljajo po nadškofiji in se še nekaj let bodo. Zevajoča praznina se počasi zapira in ko bo postavljena zadnja spominska plošča v zadnji fari, bomo lahko šli pomirjeni nazaj k stvarem in skrbem naše sedanjosti.

(po NSZ)

Ob množici imen bi morala biti množica grobov; tisoč grobov in tisoč cvetov, tisoč plamenov in tisoč spominov.

Na teh velikih ploščah, ki se kot kamnit cvet odpirajo proti Ljubljani, je vklesana množica imen; imen delavcev in kmetov, gospodinj in učencev, uradnikov in izobražencev, vaških stražarjev, slovenskih domobrancev in drugih vojakov Slovenske narodne vojske.

Ob množici imen bi morala biti množica grobov; tisoč grobov in tisoč cvetov, tisoč plamenov in tisoč spominov.

Vendar tukaj ni nobenega groba. Tukaj ne počiva nihče. Moške in žene, dekleta in mladci s teh plošč in desettisoči drugih žrtev rdečega nasilja ne počivajo nikjer. Nimajo ne groba in ne znamenja na grobu. Njihova trupla in še živa telesa so bila nečloveško zavržena v neznane jame in v skrita brezna, njihovi grobovi so bili oskrunjeni in uničeni. Zlo in sovraštvo je slavilo zmago: neomejeno, absolutno sovraštvo je bilo vzpostavljeno kot najvišja vrednota, kot najvišje merilo resnice in pravice, kot vodilo za delovanje države in od države povsem obvladovane družbe.

V sistemu sovraštva in laži je bila tistim, ki mu niso hoteli služiti, odrejena ne samo mučeniška smrt, ampak tudi tema popolne pozabe. Desettisoči Slovencev vseh stanov in starosti so bili izbrisani iz javnega spomina in uradnih knjig, kot da bi se nikdar ne rodili in nikdar ne živeli, kot da niso bili ljudje z veseljem in žalostjo, s starši in otroki, z domom in domovino. Naravne barve življenja so bile zadušene, zakon molka je materi prepovedal solzo za sinom, je očeta oropal ponosa, je dekletu strl srce. Sovraštvo, laž - potem molk, to so zakoni zločina vedno in povsod!

V zarji slovenske svobode, ko so se v Evropi rušili betonski in miselni zidovi, je tudi v hladna in temna brezna zavela pomlad. Sredi kočevskih gozdov se je okrog njih zgrinilo trideset tisoč črnih rut in sivih glav iz vseh slovenskih dežel. Velika množica mater, bratov in sester, otrok in njihovih otrok je prišla v tišini in dostojanstvu k veliki maši našega objokovanja. Slovenski duhovni knez z veliko množico ljudstva se je poklonil spominu tisočev bratov in sester. Priznana jim je bila čast, vrnjeno jim je bilo ime. Cerkev je svoje mrtve vernike javno priznala in sprejela. Skozi slovenske ljudi sta šli radost in svetloba. Polstoletni zakon molka je izgubil svojo moč. Bil je velik praznik!

Na tisto svetlo nedeljo novega upanja so se nad brezni zbrali tudi

slovenski oblastniki. Slišali smo jih govoriti: Bil je čas vojne in čas smrti, takrat smo morili. Zdaj je čas miru, je čas pozabe in sprave.

Res je, v vojnah vedno morijo, smrt in razdejanje sta lastna vsaki vojni. Ali pa je s tem res pojasnjeno in opravičeno vse gorje, li smo ga Slovenci trpeli pred petdesetimi leti? Ali besede, da so pač morili v vojni, res zadoščajo, da nam zopet ukažejo molk, da nam podtikajo revanšizem in očitajo povzročanje novega razkola? Da ponovno ustavljajo tiste, ki mislimo drugače, in se v strahu pred resnico zatekajo k brezumni misli, da je več resnic?

Ne, imena na teh ploščah in na stotinah drugih plošč, groza in dogodki, ki so za vsakim od teh imen, govorijo drugače. Čez tisoč Slovencev je bilo zverinsko umorjenih, preden je prvi vaški stražar prijel za puško. Ti niso padli v vojni. Niso bili vojaki, niso bili v nobeni bitki. Komunistični komisarji in VOS-ovski atentatorji so jih morili po poljih in vaseh, v kmečkih izbah in v mestnih vilah, v gozdovih in na mestnih ulicah, otroke in starčke, žene in dekleta, kmete in bajtarje, duhovnike in delavce, profesorje in študente, župane in politike, župnike in kaplane. Niso bili sovražniki, morili so jih, ker se niso pokorili ukazom komunistične partije, ker niso sprejeli ideologije neomenjenega sovražstva, ker so mislili drugače. Pognali so jih v Krimsko jamo, v Žiglovico pri Ribnici, na morišče pri Brezovi rebri in na nešteta druga morišča po dolenjskih in notranjskih gozdovih.

Niso umrli v vojni vaški stražarji - mučenci iz Ajdovca, branilci Turjaka, Grčaric in drugih svobodnih dolenjskih in notranjskih krajev v septembru in oktobru 1943. Komunistični revolucionarji so prelomili dano besedo, jih zajeli in pobili kot ranjence, brezmočne bolnike, z žico zvezane in do smrti izmučene vojne ujetnike, moške in ženske, duhovnike, učiteljice, zdravnike in bolničarje. Niso padli v bitkah in vojnih spopadih, bili so zločinsko umorjeni.

In kako naj z vojno opravičijo bleščečo se večino, deset tisoč imen mladcev in deklet, pri katerih se na ploščah kot skrivnostno apokaliptično znamenje ponavlja letnica 1945? Niso padli v vojni in tudi umorili jih niso med vojno. Sestradane, mučene in zaničevane, gole, z žico zvezane so žive ali mrtve zmetali v brezna potem, ko vojne v Evropi že dolgo ni bilo več.

Ne tega ni mogoče opravičiti z nobeno vojno, tudi z osvobodilno vojno ne. Pravi bojovníki za svobodo napadajo sovražne vojake in ne svoje rojake. Za svobodo zastavljajo svoja življenja in ne življenja talcev, internirancev in drugih sorojakov, ki so brez obrambe na milost in nemilost prepuščeni sovražnikovemu zločinskemu maščevanju. Danes

pa se izgovarjajo na osvobodilno vojno tudi vojaki revolucije, ki so do včeraj z besedo in knjigo, v kamnu in bronu peli slavospeve revoluciji in zagotavljali, da ne razume ničesar, kdor ne razume, da je šlo za revolucijo.

Od tiste nedelje naprej govorijo, da je bila sklenjena sprava in naj o preteklosti ne govorimo več. Kdo, s kom in kako se je spravil, ne vedo povedati. Na Rogu pa niso videli ponujene roke miru in sprave. Slepota so strmeli v tla, svoje roke so tiščali k sebi. Ostali so takšni, kot so prišli, brez očiščenja in brez spoznanja. Niso stopili z rdeče preproge, niso pristopili in vrgli cvetja v zevajoča brezna in ne prižgali svečke na njihovih s krvjo prepojenih robovih. Zakonov sovraštva, laži in molka niso premagali. Še naprej prirejajo triumfe in rdeča slavja. Še naprej so zmagovalci nad zvezanimi, sebe pa niso premagali. Zamudili so čas milosti, ki jim je bil pomujen, izneverili so se svoji življenski nalogi in ostali zakrknjeni.

Pomorjenih niso prešteli in jim niso vrnili njihovih imen. Njihovih kosti niso pobrali iz temnih brezen in širnih gozdov, jim niso dali grobov in znamenj, tudi po petdesetih letih jih niso pospremili k večnemu počitku, kot gre vsakemu človeškemu bitju. „Ne dovolimo!“ kričijo kot tedaj, ko so imeli vso oblast. Še vedno sovraštvo, laž in molk!

Tudi Ljubljana dolgo ni spoznala stiske svojih meščanov in ne trpljenja svojih vaških sosedov na Notranjskem in Dolenjskem, ko so jih ustrahovali in pobijali italijanski fašistični okupator in domači komunistični politkomisarji. Ničesar ni hotela videti, dokler tudi nje ni zalila slovenska kri. Pravzaprav čudno, še tedaj se je sprenevedala! Tako se tudi danes na svojih prihodih kiti s častnim imenom „mesto kulture“, v svojem osrčju pa skriva sramoto, kakršne ne bi počeli niti barbari: onečaščenje in uničeno počivališče slovenskih domobrancev na Orlovem vrhu, pokopališče slovenskih vojakov, ki so pred internacionalnim nasiljem branili dom in krščansko kulturo. Bo to mesto še naprej molčalo?

Farne plošče govorijo in obtožujejo, plošče slovenskega holokausta so zlomile zaroto molka in kličejo Ljubljanjani, Sloveniji in svetu!

SKRUNJENJE SVETEGA NA NEČLOVEŠKO GNUSNI NAČIN JE DELO SATANA V ČLOVEŠKI PODOBI, KI NADALJUJE V RDEČI DEMOKRACIJI, KAR JE DELAL MED RDEČO REVOLUCIJO.

Združenju svobodnih partizanov na pot

Bistvo Vašega gibanja razumem kot že dolgo pričakovano priznanje in obžalovanje za obdobje 1941/45. Povedati hočete, da je partija zlorabila Vašo pripravljenost boriti se za resnično svobodo naroda. Partija je Vas dejansko uporabila v mučnih akcijah priti na oblast za vsako ceno. Tako razumem Vašo deklaracijo, ki jo je pripravil moj kolega, dr. Ludvik Čanžek, dne 21. avgusta 1997. Z malimi popravki jo z veseljem podpišem. Izvedba Vašega programa bo po 52 letih upanja, čakanja oni veliki korak k pravi, dokončni spravi. Brez sprave ostaja naš narod razcepljen in oviran pri uspešnem razvoju za samostojno, demokratično domovino. Ta program bi morali podpreti in podpisati glavni krivci za našo tragedijo, iz svoječasnega vrha KPS. Vaša podpora, Vaš podpis, četudi ste bili prisiljeni zavezniki KPS, je važna, odločilna in vsega spoštovanja vredna.

Močno me je presenetil Vaš odbornik, Viktor Blažič, (Demokracija 6. nov. 1997), ki v Vašem imenu (!) ne odstopa od nesprejemljivih, žaljivih in netočnih osnov, oprijemov, ki pokrivajo 1941/45 obdobje, državljanske vojne.

V naslovu samem postavlja NOB v znani deklarativni, fiktiven ne pa dejanski okvir upora fašizmu in nacizmu. Pretirava, vara s poznanim sloganom „NOB je bilo veliko zgodovinsko dejanje...“. Nihče ne zanika prisotnosti elementov NOB-a 1941/45, vendar podrobna analiza vseh NOB akcij jasno pokaže, da je to bila neusmiljena borba za prevzem oblasti. Povdarek na NOB je depasiran in spada v eno največjih prevar druge svetovne vojne. Prevarani so bili zavezniki, prevarani ste bili Vi. Analiza večine, posebno največjih akcij „NOB“ pokaže:

a) Akcije vodene izključno iz vidika zmage revolucije. Sem spadajo one največje akcije „NOB“ kot decembrska vstaja na Gorenjskem, Umik partizanov v Jelenovem žlebu, Turjak v sept. 1943, porazni pohod XIV. divizije na Štajersko.

b) Zločinska izzivanja okupatorja, v korist revolucije, kot Dražgoše, Preserski most, Frankolovo, Strmec, Komen, Trst (talci!).

c) Akcije, ki so bile izvršene pod pritiskom zaveznikov, v svrhu priznanja „NOB“, videza, varanja. Goriški hotelir in mecen, Vinko Levstik, jih točno označuje kot samo—uničevalne. Sem spada Goriška in Istrska

fronta, Sept. 1943 (3.324 mrtvih, zajetih 5.982), Štampetov most.

Gornje akcije, vojaško malo pomembne, so vodile k strašnim izgubam, represalijam. Zaman, za nič smo zgubili tisoče.

Letos sept. 1997 sem v Beogradu pregledal v „Vojno historijskom institutu“ 1600 nemških in italijanskih poročil italijanske vojske in karabinerjev, pokrivajoč Ljubljansko pokrajino, od aprila 1941 do sept 1943. Podrobno so omenjeni vsi neredi, akcije, umori, izzivanja aktivnosti „upornikov“. Skoraj nisem mogel verjeti, da nisem zasledil nobeno gverilsko ali drugačno bitko, ki bi jo mogel uvrstiti v okvir neke NOB. Edina izjema so kratke prekinitve prog Karlovac - Kočevje - Ljubljana in 20 strani dolga analiza porušitve proge pri Preserju za 10 ur. Dokumenti omenjajo maloštevilne konfidente. Omenjene so podrobne aktivnosti naših podeželskih duhovnikov, noben ni bil konfident. Intervenirali so pri okupatorju za preganjan narod, velikokrat z velikim rizikom pred samim streljanjem talcev, ne brez uspeha!

V Beogradu je arhiviran tudi dokument podpisan od gen. M. Robottija, ki odkriva dejstvo, da je KPS, potom Ljubljanske OF z dezinformacijo namerno izzvala masovne racije. Posledica je bila, da so 25.000 Ljubljančanov in deželanov odvlekli v taborišča. Isti dokument sem odkril tudi v Ljubljani na Institutu za novejšo zgodovino.

Po letu 1942 odločno zanikajo NOB mnogoštevilni sporazumi, dogovori in premirja, ki jih je KPS sklenila z okupatorji. Sledili so direktivi Tita, naj puste na miru okupatorja in naj tolčejo domače nasprotnike. Največji je bil dogovor z Nemci 5. julija 1944, na Primorskem, ki je držal do aprila 1945 in je pokrival celo Primorje!!

V primerjavi z padlimi in pobitimi Slovenci je padlo v Sloveniji minimalno število, 304 Italijanskih vojakov in približno 400 nemških. Podrobnejši opis nasilja „NOB-a“ vsebuje sledečo statistiko naše tragedije v 1941/45:

- a) poboji mnogih tisočev domačih političnih nasprotnikov.
- b) poboji preko 1.000 naših cerkvenih funkcionarjev (vera).
- c) poboji Romov (rasa - nuernberški zakoni!).
- č) poboji 346 zavezniških vojakov (ideologija).
- d) poboji tisočev nemških vojnih ujetnikov (narodnost).
- e) poboji do 1.500 primorskih žrtev Foibe.

f) poboji iz Celovca odpeljanih Korošcev, Avstrijcev (narod).

g) poboji tisočev nemških civilistov (Kočevarji, Štajerci!).

h) poboji mase Hrvatov, Srbov, civilistov in vojakov v Sloveniji, po maju 1945.

V RS se mnogokrat slišijo komentarji, da je Slovenska revolucija, slovenski komunizem bil manj krvav od vzhodno-evropskih. Resnica je ravno nasprotna. V svetovnem merilu ni bilo bolj krvave, nasilne revolucije kot je bila pri nas.

Osvoboditev Slovenije maja 1945 je v smislu kakega odločilnega boja nesmisel. Partizani so napredovali paralelno z odstopom Nemcev. To velja za celo Jugoslavijo, z izjemo Sremske fronte, kjer so Srbi namesto vojaškega prodora imeli 30.000 mrtvih.

Že mnogokrat ponovljeni podatek, da „NOB“ ni doprinesla niti ene same minute k hitrejši osvoboditvi, drži. Dejansko bi bila Slovenija brez „NOB“, brez komunistične revolucije svobodna že koncem aprila.

Ni resnica, kot trdi V. Blažič, da partizani niso vedeli, da se morajo tolči za revolucijo. Takoj po prihodu na teren so videli rdečo zvezdo, srp in kladivo, političnega komisarja. V veliki večini so videli mučenja in umore nasprotnikov med vojno in večinski del partizanov, Knojevcev in Oznašev so na en ali drug način morali, pod kaznijo smrti, sodelovati pri povojnih umorih, od stražarjev do likvidatorjev in mučiteljev. Da niso odskočili, kot so to napravili mnogi, sta dva razumljiva razloga: bali so se maščevanja partije, tudi nad sorodniki. Posebno Primorci so upali, partija bo prešla, narod rešen Italije bo obstal.

Obtožba V. Blažiča opoziciji, da je vse udeležence „NOB-a“ razglašala za komuniste, je formalno točna, ni pa v bistvu povsem zgrešena. Dejansko so vsi, radi ali neradi delali za korist partije, kar je isto. V mnogih primerih je pomoč zaveznikov bolj koristila, kot partijcev samih. Najboljši zgled za to je prof. E. Kocbek. Partizani, OF-arji, terenci citirajo „dobre misli in želje...“. To seveda je opravičilo, vendar ne povsem zadostno, pri sodbi odločajo dejanja.

Gospod Viktor Blažič, še boljšodnik Franc Miklavčič, dr. France Bučar, sedaj ideološki nasprotniki enoumja, s premnogimi zaslugami na tem področju in pri osamosvojitvi RS, so preostri v obtožbah demokratske opozicije. Dejansko so ti obtoženi ljudje bili na identičnih branikih

demokracije v mnogo težjih časih, 53/6 let pred njimi. Očividno skušajo ti gospodje v krivičnih obtožbah, podzvestno zakriti, ali vsaj olajšati njihovo odgovornost v okviru njihove vloge OF aktivistov, političnih komisarjev, častnikov OZNE, KNOJ-ja.

V državljanski vojni je tudi domobranska stran prekoračila civilizacijske norme. Bistvene razlike so dve: pri domobrancih gre za neavtorizirane akcije posameznikov, pri „NOB“ gre za organizirano, zapovedano nasilje z samega vrha. Zločini domobranske strani ne presegajo 3% zločinov levega tabora. Mučenja nasprotnikov na domobranski strani skoraj ni bilo, pri „NOB“ je to bilo pravilo. So dokazi za gornje trditve. Verjetnost preživetja je pri zajetih domobrancih, vaških stražah, domobranskih propagandistih (širok pojem!) bila enaka ničli. Po drugi strani pa je bilo aprila 1945 iz zaporov izpuščeno do 600 sodelavcev revolucije. Izjema je bila, (taktično zgrešena, četudi verjetno opravičljiva) justifikacija 26 oseb na Turjaku 4. 5. 1945.

Najboljši podatki so današnje statistike, vseh žrtev iz obdobja 1941/45. Najdemo jih na Vaških ploščah žrtev revolucije, vojne. Ponekod so dokumentirano obdelali posamična območja. Merodajne statistike števila žrtev civilistov pobitih po domobrancih ali po partizanih, pokažejo preje omenjeno razmerje, do 3% domobranci proti 97% partizani.

Zaletavanje V. Blažiča v slovensko posebnost, produkt agitpropa, ki ne razlikuje med dovoljeno in nedovoljeno kolaboracijo, v prisego je absurd. Določila haške konvencije, ki dovoljujejo prisego, tudi na rojstni dan (Nemška prisila!), pod pogojem, da ne vsebuje obljubo zvestobe, ni nikaka, po piscu citirana pravniška zvijača.

V. Blažič prizna domobranstvu pripadnost slovenstvu in pravilno obžaluje vse umore od 1941 naprej. Zmanjka mu poguma, ko pravi, da so te zločine zagrešili „pripadniki strani, na kateri smo se skupaj bojevali“. Ali najto pomeni, da partizani, KNOJ, OF, terenci niso sokrtivi te tragedije... Ali so vsi bili samo kuharji, kulturniki, pravniški svetovalci....

Najbolj čudna stališča navede V. Blažič v zadevi sprave. Lepo poda misel o prvi in največji odgovornosti za tiste, ki so v naš prostor prvi zanesli neizzvano, programirano zlo. Ker gre za zlo, ki ga je povzročila revolucija, smo pričakovali, da bo V. Blažič nadaljeval načelno in odkrito z edino krivdo in edinim krivcem za našo tragedijo, to je s krivci in krivdo rdečega teroroja, ki je začel julija 1941 in je trajal neovirano, brez reakcije s strani prizadetega dela naroda, vse do julija 1942. To je oni del priznanja

zločina, nihče ga ne taji, ki je bistvo sprave. Zadeva je preprosta in jasna, to je predmet sprave. Vse kar je sledilo, spada že v posledice. V. Blažič pravi, nesmiselno, netočno, ker meša brez potrebe, zlo revolucije, z zlom Italijanskega fašizma in Nemškega nacizma. Očividno se boji sprave, ker pogojuje spravo z malo verjetnim priznanjem in obžalovanjem Italije in Nemčije. To mešanje dveh povsem različnih dejstev, akterjev revolucije s tujo napadlanostjo, okupacijo je nesmiselno. Po Blažiču bi lahko začeli z zlom, Attila in Hunov, Frankov in zakaj ne z zlom, ki ga je nam kristjanom povzročila Eva. V. Blažič bi zahteval še njeno priznanje in obžalovanje. Iz svetega pisma ne zaznamo, da je to bilo napravljeno.

Nadalje poziva V. Blažič k mnogim popravam krivic žrtvam revolucije, našega „NOB-a“. Gre za mrliške liste, označbo kot žrtev političnega in državnega terorizma. To je dobro in prav, toda prvo mora priti do zaključka prvega akta sprave do: a) priznanje krivcev in krivde za izbruh državljanske vojne; b) priznanja upravičenosti samoobrambe. To zadnje mora obsegati preklic krivične obtožbe nedovoljene kolaboracije. S tem priznanjem te, za KPS in njihove zaveznike tako neprijetne resnice, bo smisel in pomembnost organizacije, Svobodnih partizanov, zgodovinska, spoštovana, smiselna in uspešna.

Peter Urbanc, Toronto

Delo slovenskih boljševikov.
„NOB je bila veliko zgodovinsko dejanje“.

„Habemus papam!“

S temi besedami naznani kardinal protodiakon z balkona na pročelju bazilike sv. Petra v Rimu zbrani množici, da je izvoljen novi papež. In takrat vsi napnejo ušesa, saj do tega trenutka res nihče ne ve, kdo bo sedel na prestol. Seveda, o možnih kandidatih se prej na veliko govori in piše, toda presenečenja niso ob teh prilikah nič nenavadnega.

No, v Sloveniji ob nedavnih volitvah predsednika republike ni bilo nobenega presenečenja. Nobenega „habemus papam“, saj je bilo že vse vnaprejdoločeno. Že res, da se je govorilo in pisalo tudi o drugih kandidatih, vendar smo lahko brez skrbi, da prejšnji predsednik niti malo ni pospravil svoje pisalne mize, saj mu še od daleč ni prišlo na misel, da bi njegov naslonjač mogel zasesti kdo drug.

Skratka: volitve so bile, kakršne so bile. Zakonite vsekakor še zato, ker so imeli vse v rokah tisti, ki imajo tudi platno in škarje (in tudi computerje). Kar zadeva pa njihovo demokratičnost, se strinjam z izjavo dr. Jožeta Bernika na slovenski TV: demokratične niso bile, ker vsi kandidati še daleč niso imeli enakih možnosti v predvolilnem času.

Ampak to ni važno. Važno je edino, da gre vse lepo po starem naprej. Oziroma nazaj. Oziroma navzdol. Kot je zapisal celo Ljubljanski Dnevnik: še dve leti te vlade, pa bo slovensko gospodarstvo do kraja na psu. Da do začetka decembra 1997 niti še ni bil izglasovan proračun za leto 1997 (nisem se zmotil v letnici!), nikogar v vladi najmanj ne skrbi; še vseč jim je, ker je v kalnem najlepše ribariti. Da je ljubljanski Klinični center dobil strog nalog, da mora odpovedati vse operacije, razen najnujnejših, ker ni denarja, nikogar v vladi niti najmanj ne skrbi; očesni in otorinolaringološki oddelek lahko mirno ostaneta zaprta, saj je vlada že slepa in gluha za potrebe ljudstva, če bo pa kakega dediča revolucije (ki je menda sploh ni bilo) stisnila prostata ali kaj drugega, ne bo treba delati problema, saj lahko mirno puste brez oskrbe tri (ali trideset) navadnih smrtnikov, da bodo poskrbeli za kakega zaščitenege političnega medveda.

Slovenija ima torej novega „papeža“ in ta je kar stari. Tako je še najboljše, vsaj vemo pri čem smo.

In komu obesiti odgovornost za to? Na prvi pogled tisti množici volilcev, katerih osvetljuje naslednji dogodek.

Na neki ljubljanski župniji (ime ni važno, saj velja menda prav za vsako) je v nedeljo po maši pred cerkvijo priletna gospa oznanjala, da je treba voliti

Kučana, čes „saj nam je on zrihtal penzione“. Če pa pogledano malo globlje, ne bomo zamerili ne njej ne tistim, ki so enako ravnali: kako bi pač drugače, po skoraj polstoletnem pranju možganov? To pa seveda ne spremeni dejstva, da ima narod takšno vlado, kakršno zasluži... Je seveda bridko za marsikaterega posameznika, ampak taka je vsaka zakonitost, ki velja za vso narodno skupnost. Zdaj pa zgodba za lustracijo: Nekoč je živel tiranski vladar (kar so komunisti tudi), ki je bil tudi moder (kar komunisti niso). Privijal je ljudi z davki in se obenem zanimal, kako ljudje reagirajo. Ko je zvedel, da se iz njega norčujejo, jih je naročil še bolj priviti. In ko je slišal, da ga zaradi tega preklinjajo, je naročil še bolj priviti davčni vijak. Ko so mu pa povedali, da so zdaj ljudje tiho in samo še molijo, se je ustrašil in ukazal: „Dovolj! Popustiti!“

Slovenci se lahko vprašajo, v kateri fazi so zdaj: v fazi norčevanja, v fazi preklinjanja ali v fazi molka in molitve.

Je pa v tej zgodbi nakazana tudi rešitev, kako narediti prejšnjega in sedanjega predsednika za „dosmrtnega“ predsednika ne da bi spreminjali ustavo. Pa še lep državniški pogreb bi imeli.

Da se pa v Sloveniji kljub vsemu nekaj premika, dokazujejo spominske plošče žrtvam komunizma. V mnogih župnijah, tudi ljubljanskih, so jih že postavili in marsikje so se vanje že zaletavali razni krajevni strupenjaki. Temu se seveda ni čuditi, saj so jim končno neprestan očitek vesti, ki bi ga radi zakopali če že ne pred samimi seboj, pa vsaj pred drugimi. Zdaj pa so postavili tudi osrednje ljubljanske spominske plošče in to na cerkvenem zemljišču med Plečnikovimi Žalami in pokopališčem Sv. Križa. Petnajst jih je po številu, srednja za napis, ostale za imena. Imen je 918: 127 med vojno in 51 po vojni pomorjenih civilistov, 105 med vojno padlih ali pobitih vaških stražarjev in domobrancev, 78 med vojno padlih ali pobitih četnikov, 512 po vojski pomorjenih domobrancev in 45 drugih (podatki so iz Družine).

Še preden jih je v soboto 15. novembra 1997 blagoslovil upokojeni nadškof Šuštar, je že završalo. Posamezne župnijske plošče so še nekako pogoltnili in prežvečili; kdo pa, nazadnje, razen domačinov, te reči ogleduje. Ampak ob ljubljanskem centralnem pokopališču! Da bodo bodle v oči in po Prešernovo „molče trobentale“ vsakokrat, ko bomo šli mimo! Kot je bilo pričakovati, je prva zavihtela pero le predobro znana Spomenka Hribar. Njen članek je izšel v sobotni prilogi Dela prav na dan blagoslovitve. Žal je to sračje gnezdo predolgo, da bi ga v celoti navajali, zato samo nekaj „cvetk“:

...Ker je vsak človek samo človek, velja to za vsakogar: da mu pripada dostojanstvo enkratnega bitja, pravica do lastne resnice in po smrti - mir.

Mir, počivaj v miru, ne pomeni nič drugega kakor to, da mrtvih živi ne smejo „klicati za priče“ za resničnost ali upravičenost svojih dejanj. Mrtvih ni dovoljeno ne povzdigovati prek človeške mere na preklinjati kot ne-ljudi. Svetost življenja in posvečenost mrtvih - to je nepisani zakon življenja.

...Po koncu ene blasfemije, ko so bili partizanski „klicani za pričo“ „naše pravilne socialistične poti“, domobranski pa zamolčevani ali preklinjani, se je zdaj vse skupaj obrnilo: partizanski so zaničevani in povelicevani so domobranski. Spet brez vsake človečne mere.

Napis na spomeniku domobrancem na Žalah naj bi se začel z besedami: „Devetnajst stoletij in pol po Kristusu in dvanajst stoletij potem, ko smo ga Slovenci spoznali, je kri zalila našo domovino - rdeče revolucije in državljanske vojne sad.“ ...Res je, revolucija je začela krvavo, toda kri je zalila našo domovino z veliko pomočjo okupatorjem prav tistih, ki jih zdaj ta spomenik slavi. Žal! ...Ta spomenik domobrancem je čisti sakrilegij, sveto-skrunstvo mrtvih, tudi tistih, ki jim je postavljen...

Uradna pobuda predsednika države Milana Kučana za postavitev spomenika sprave, ki jo je poslal komisiji državnega zbora za pripravo petdesete obletnice konca vojne in zmage nad fašizmom, je ostala brez odmeva. Tako se zloraba mrtvih dogaja še naprej in dogajala se bo vse dotlej, dokler ne bomo zadostili nepopisanemu zakonu o posvečenosti mrtvih. Dokler ne bomo vzeli odgovornosti za svoje življenje nase - ne da bi kar naprej „šlepari“ mrtve za priče svojih dejanj.

Kaj dosti ni treba komentirati. Avtorica se je podpisala kot „filozofinja in publicistka“. Publicisti naj bi bili po definiciji Vrbinčevega slovarja tujk (Ljubljana 1968) pisci, ki se ukvarjajo z aktualnimi družbenimi vprašanji. Ker pa vsak izmed njih sam presoja, katera vprašanja so aktualna, je izraz „publicistka“ kaj raztegljiv. Filozofijo pa je že tri in pol stoletja pred Kristusom Aristotel v svoji Metafiziki I l. 993 definiral kot „episteme tes aletheias“, vedo o resnici. Filozof(inja) naj bi torej bil človek, ki išče resnico. Če avtorica to je, v svoji „publikaciji“ tega vsekakor ne pokaže, saj ne počne drugega, kot da z raznimi floskulami, včasih celo čustveno pobarvanimi, skuša prodati kot resnico, kar si je vtepla v glavo (ali so ji vtepli, čer ne ukazali drugi). To „resnico“ bi lahko povzeli takole: že res, da so se na komunistični strani dogajali vsi mogoči zločini, ampak mrtve je treba pustiti pri miru, njihove spomenike pa prav tako. Isto velja za nasprotno stran. Pri tem pa gre seveda spretno mimo dejstva, da je bila ta nasprotna stran skoraj pol stoletja zamolčevana, prepovedana, brezimna množica v množičnih grobiščih in po veliki večini še danes brez mrliških listov. Ne moti je arogantni spomenik klavca Kidriča sredi Ljubljane, plošča z imeni njegovih žrtev pa je - blasfemija. In vse to v imenu sprave, ki pri njej pomeni

tole: ponižno priznajte, da smo imeli mi prav in vi napak, potem se bomo pa spravili tako, da vam bomo dovolili, da boste še naprej - molčali.

Sicer pa Spomenka Hribar v tem svojem članku ne more kaj, da se nebi zapičila v res aktualno zadevo: gre za predlog lustracijskega zakona, ki sta ga v parlamentu predložila Peterle in Janša. (Ta zakon bi namreč vse, ki so bili v času totalitarizma pristaši vladajoče edine stranke, izključil za določen čas od vseh vodstvenih mest, predvsem v državni upravi). Tudi to se ji zdi blasfemija in sicer nad živimi. Rad verjamem, saj bi tako ostali prazni naslonjači predsednika republike, predsednika vlade, marsikaterega ministra, mnogih visokih uslužbencev v državni upravi, da o množici raznih direktorjev niti ne govorimo. Govoriti o čem takem, predlagati kaj takega tik pred volitvami predsednika republike je res bogokletje - vsaj po mnenju zdaj (in nekda) vladajočih.

Teden dni za tem, torej 22. novembra 1997, se je v istem, neuradnem partijskem trobilu Delu v Sobotni prilogi oglasil neki Igor Antič. Če je Spomenka Hribar svoje napisala vsaj v približno dostojni obliki, je ta možakar avtor čisto navadne prostaščine. Res je, da smo v slovenskem tisku vajeni marsikatero pritlehnosti, kaj podobnega se pa redko najde. Oziroma se najde: tam v drugi polovici leta 1945 in nekaj naslednjih let. Loti se kar posameznih imen: Kikelj, Natlačen, Ehrlich, Hacin, Rupnik in tako dalje. Kot vse kaže, so zanj edini zgodovinski vir tiste montirane obtožnice iz povojnega časa. In zato spominske plošče enostavno razglasi za porovrstno provokacijo. Zvest svojim fosilnim načelom si seveda ne more kaj, da se ne bi lotil tudi Cerkev in emigracije, ki ju osumi, da še vedno upata na oblast.

Se mi pa vseeno zdi pomemben zaključek tega Antičevega članka:

Ampak stvari bodo šle dalje svojo pot. Bolj ko bo Slovenija odprta v svet, bolj ko bo k nam prihajal moderni, zares ekumensko naravnani katolicizem, več ko bo novih smeri in multikulture, slabše bo za mnoge naše politične parvenije in njihove duhovne svetovalce, ki jim domet ne seže čez provincialno politikanstvo. Rešimo se lahko samo v širšem prostoru, v Evropi - kljub tveganju, ki ga ta korak prinaša. Sicer se bomo zadušili v nazadnjaštvu, nerazgledanosti in kverulanstvu, sredi kramerjev, ki imajo polna usta naroda in svobode, a jim prvo ni več kot čreda ovac, drugo pa le blago, ki so ga pripravljeni takoj prodati za mali fevd v udobnem podložništvu.

Na koga je pisec mislil, ne vem. Vem pa, kaj je zapisal. Kramarji, ki jih omenja, so jasna slika Kučana in njegovega klana, torej vseh sedanjih nosilcev tranzicije, ki so pripravljeni prodati vse in vsakogar za svoj mali fevd oblasti.

Pričujoči prispevek je bil dostavljen uredništvu z občutno zamudo. Vendar zaradi važnosti dogodka uredništvo čuti dolžnost objave.

Spominska proslava v Midlandu

Romanje v Midland je bilo v nedeljo 7. septembra 1997. Krajevni odbor društva Tabor-Toronto je priredil dopoldne pri domobranskem križu ob pol enajstih spominsko proslavo v spomin pomorjenim domobrancem, katere se je udeležilo ogromno število rojakov. Med gosti so bili tudi iz Slovenije, drž. tožilec dr. Anton Drobnič, njegov pomočnik dr. Silvo Šinkovec, stolni župnik kanonik Vinko Vegeljter jezuit p. Tomaž Podobnik. Vreme je nam bilo zelo naklonjeno.

Glavni govornik je bil dr. Peter Urbanc iz Toronta, ki je znan kot dober politični zgodovinar in je odlično opravil svojo nalogo, kakor tudi dr. Drobnič, predsednik Blaž Potočnik ter glavni celebrant p. Tomaž Podobnik. Program je vodil ing. Ciril Pleško in je trajal približno tričetrt ure. Pozdravni govor je imel predsednik Tabora, kakor tudi recitacijo iz knjige Črna maša, Jeremija Kalina. Vsa leta je recitiral pri križu pokojni urednik Slov. Države, Ludvik Jamnik, ki je letos v maju preminul. Pater T. Podobnik se je v govoru spomnil naših mučencev in zmolil molitve za pokojne domobrance.

Med množico je bilo opaziti tudi rojake iz Chicaga, Rus Jožeta z gospo in Lojzeta Gregoriča z go. Vero, ki sta pred kratkim praznovala zlato poroko. Tudi rešenec Franc Kozina z ženo Ančko in Stane Šajnovič z go. Jožico so prihiteli na to spominsko proslavo, ki je bila letos zelo obiskana.

Združena moška zbor obah župnij sta pod vodstvom Naceta Križmana občuteno zapela dve pesmi, spominski venec pa sta položila domobranca Tone Štih in Ciril Preželj. Ob koncu proslave je vsa množica zapela domobransko pesem „Moja domovina“.

Ob zaključku je Ciril Pleško povabil romarje, da se udeležijo križevega pota, katerega je vodil Franci Pajk, sopevec pa je bil Stane Lamovšek. Sledilo je kosilo. Popoldne je bila sv. maša katero je daroval glavni celebrant pater Tomaž Podobnik ob somaševanju gg. Batiča, Plazarja, Časla, in kamnonika Vinkota Veglja iz ljubljane. Po maši so bile pete litanije Matere Božje. Ob koncu vseh pobožnosti je bila v cerkvi nabirka za obnovev cerkve sv. Jožefa v Ljubljani, katero so komunisti oskrunjali skozi 45 let, saj je bila v njej filmska industrija in celo pornografija.

Romanje je zares lepo uspelo in šele pozno popoldne so se ljudje vračali s hvaležnostjo in ponosom velikega spomina našim mrtvim bratom.

Blaž Potočnik

Tajniško poročilo za 41. redni občni zbor društva TABOR-Cleveland

**Sobota 03. januarja 1998 v spodnjih prostorih
Slovenskega doma na Holmes Ave.**

Od zanjega občnega zbora, ki je bil v soboto 04. januarja 1997 je Cleverlandski odbor imel 8 sej. Navzočnost je bila vedno polna z izjemo dveh odbornikov, ki sta bolj slabega zdravja.

Družabni večer je bil v soboto 05. aprila z večerjo in plesom v Slovenskem domu. Igrali so „Veseli godci“. Udeležba je bila zadovoljiva.

Spominska proslava je bila v soboto 14. in v nedeljo 15. junija na Slovenski pristavi. V soboto je bila molitev pri Spominski kapelici in proti zatonu je bil prižgan kres ob vznožju Spominske kapelice. Udeležba je bila zadovoljiva, saj so bili tudi navzoči člani iz Toronto - Canada. Po molitvi je bil kratek govor toronskega predsednika Tabor DSPB Blaža Potočnika. V nedeljo je bila sv. maša katero je daroval č.g. Franci Kosem. V pridigi se je tudi spomnil pokojnih očetov, saj ta nedelja je očetova nedelja. Pred opraviлом so prikoralali z zastavami: slovensko, kanadsko in ameriško domobranci od vhoda na Slovensko pristavo pa do kapelice v spremstvu narodnih noš. Čudovit je bil pogled na ta sprevod. Pred „Belo steno“ so domobranci položili venec. Po mašnem opraviłu so ljudje prižgali svečke v spomin na drage in bili v razgovoru z poznanci, ki so prišli od daleč. Lepo vreme in prijetna družba na veseličnem prostoru, ob dobrem kosilu so se ljudje dolgo zadržali, šele proti večeru so se razšli z mislijo na snidenje v naslednjem letu.

V soboto 30. avgusta je bil občni zbor Zveze Tabor DSPB. Sprejeta je bila „Spomenica“ katera je bila poslana v Milwaukee - Wi, Toronto - Canada, Buenos Aires - Argentina in predstavnikom Republike

Slovenije, dnevnikom ter mesečnikom za objavo. Ta „Spomenica“ je bila objavljena v Ameriški domovini, Cleveland, Ohio.

Maša za pokojnega generala Leona Rupnika je bila v nedeljo 14. septembra. Za ljubljanskega škofa dr. Gregorija Rožmana je bila v nedeljo 16. novembra. Mašno opravilo je bilo v cerkvi Marije Vnebovzete. Udeležba je bila zadovoljiva.

V nedeljo 09. novembra so bile molitve pri Spominski kapelici v spomin na domobrance in člane Slovenske pristave. V tem času so nas zapustili člani: Albin Longar, Franc Grčar, Frank Cenkar, Janez Pičman, Milan Dovič, Andrej Kozjek in Karel Bojc. Poslovili smo se v pogrebem zavodu z molitvijo, postavljen je bil domobranski prapor in venec.

V soboto 29 novembra 1997 je bila osma seja odbora, kjer je bilo sklenjeno, da se pošlje dar za Božič po \$ 50.- sledečim: radijski oddaji „Pesmi in melodije iz naše lepe Slovenije“, Dušanu Maršiču, ki objavlja obvestila v slovenščini na Petkovškovi oddaji in Ameriški domovini. Starostnem domu na Neff Road \$ 100.-. Na isti seji je tudi predsednik prebral dopis dr. Peter Urbanca v katerem podaja misel, da bi se zbral material za zgodovinski muzej domobrancev. V poštev pride uniforma, domobranski znaki, slike in na sploh vse, kar je bilo v zvezi z domobranstvom. Ta dopis je bil poslan krajevnim društvom: Milwaukee - Wi, Toronto - Canada in Buenos Aires - Argentina. Vsa poročila krajevnega društva Tabor SPB in obvestila so bila objavljena v Ameriški domovini in na radio oddaji.

Za 41. občni zbor smo poslali vabila vsem članom. Za božične praznike in Novo leto je bilo tudi poslano voščilo društvom v prilogi z ostalimi dopisi. Voščilna kartica je bila poslana tudi č.g. Franciju Kosmu.

Za družabni večer so odborniki lepo uredili in okrasili dvorano. Za Spominsko proslavo pa lepo očistili prostor okrog kapelice, slavoloka, postavili zastave in pripravili kres. Hvala vam dragi odborniki, Tabor zelo ceni vašo požrtvovalnost.

Delajmo skupno, bodimo prijatelji, da bo sad tega našega dela temelj vse resnice komunistične revolucije in prispevek za vrnitev časti našim padlim domobrancem.

Tajnik DSPB Cleveland

Stane Vrhovec

Iz govora predsednika DSPB Tabor-Cleveland,

na 41. rednem občnem zboru, 3. januarja 1998

... Mnogo bi bilo poročati o naši organizaciji, kar vse pa bi bilo preveč zavleklo naše zborovanje, posebno, če bi se ustavljali ob problemih, ki se panavljajo: želja večje aktivnosti, širša porazdelitev dela, bolezni in smrti med nami.

So pa vprašanja, ki so vredna obdelave, glede stvarnosti, posebno še, ko se nanje oglašajo različni, nasprotujoči si nasveti. Ni nujno, da ravno predsednik organizacije najde nad vse ugodno, pravilno rešitev. Razume se, da je vedno zadeva vsega odbora, zato vas prosim, da tudi v bodoče novemu odboru pomagata z delom in nasveti, da bo naše društvo nadaljevalo z uspehom.

Sovražni vpliv iz Slovenije na obrambi resnice o generalu Leonu Rupniku in idealom domobranstva, večkrat zaznamo tu v raznih nasvetih, ki hočejo omajati našo odločnost, naj bomo bolj umirjeni do splošnega programa za spravo med domobranci in partizani.

Sedaj so različne predstave, mi pa vemo, da so bili vsi komunisti (vsaj javno!), ki so izrabili tujo okupacijo za komunistično revolucijo, kjer so zganjali nasilje, mučili in morili poštene Slovence, (noben partizan ni javno protestiral!), kajti vse nasilje je bilo uradno zaukazano po partizanskem, komunističnem vodstvu!

Upamo, da bo resnica prodrla do vseh, ki so še pod močnim vplivom komunističnega povdarka.

Bodimo ponosni, da smo v vrstah Zveze Tabora, katera odločno podaja in brani vso resnico domobranskih idealov: Bog, Narod, Domovina in našega poveljnika generala Leona Rupnika, očeta slovenskih domobrancev.

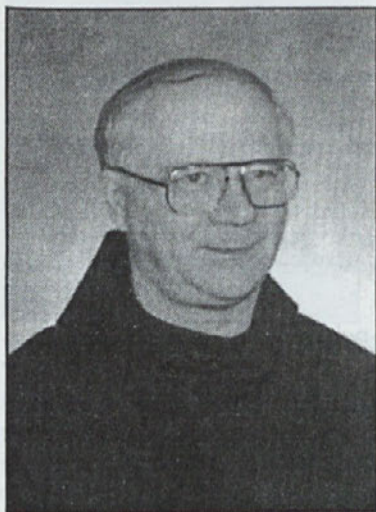
Hvala vsem za sodelovanje in podporo v pretekli poslovni dobi 1997, posebno članom odbora, ki so žrtvovali mnogo časa v delu za našo organizacijo!

Prosim vse za sodelovanje in podporo novoizvoljenemu predsedniku in odboru, da bo lahko naš TABOR še dolgo živel v tako važnem poslanstvu.

Z pozdravom: Bog, Narod, Domovina, Bog vas živi!

Milan Zajec
predsednik Tabora
DSPB - Cleveland

Zlatomašnik dr. Vendelin Špendov

V letu 1942 je bil telefonist na postojanki Črna vas na Barju. Precej vode je preteklo od takrat! Od 28. decembra 1997 pa je pater Vendelin zlatomašnik.

Ob koncu vojne je kot begunec odšel v Rim, kjer je na papeški univerzi Antonianum dobil Master degree iz teologije. 20 decembra 1947 pa je bil posvečen in je zapel novo mašo v Lateranski baziliki - sam, brez svojcev. Starši s celo družino so bili seljeni od Nemcev, niti vedeli niso zanj kje je. Iz Rima je prišel v Lemont, kjer je poučeval v frančiškanskem bogoslovju.

Dr. Vendelin je bil rojen glasbenik.

Njegov oče je bil organist na Dobravi vse svoje življenje. Iz Lemonta je pater Vendelin prišel v Chicago k sv. Štefanu in je na Loyola univerzi nadaljeval študij glasbe. Tam je leta 1965 dobil master degree.

V tem času je v Chicagu in okolici zbral našo mladino in ustanovil prvi mladinski zbor. Imel je velike uspehe. Priredil je koncerte, oderske prireditve, operete - celo Prodano nevesto - v veselje naši mladini in nam vsem. Zboru je pridružil še orkester za katerega je sam priredil glasbo za slovenske in umetne pesmi. V tem času je tudi sam veliko komponiral. Še danes se pevci z veseljem spominjajo njegovih skladb: Turki na Slevici, Zabučale gore itd. Vse to delo pa ni bilo po godu komunističnemu režimu doma. Zahtevali so, da se pater Vendelin vrne v Ljubljano. Hoteli so razbiti slovensko skupnost pri nas. Vsi smo bili silno ogorčeni in žalostni obenem, saj bo mladina izgubila voditelja in prijatelja. Pater Vendelin se ni rad odzval, rekel pa je „pokoršina...“

Na poti domov se je ustavil v Rimu in je na papeški glasbeni šoli nadaljeval svoje študije ter tam leta 1971 dobil doktorat iz glasbe. Na Vatikanskem radiu je vodil slovenske radijske oddaje, v glavnem o

cerkveni glasbi. Nato se je vrnil v Ljubljano in je bil organist ter pevovodja na frančiškanskem koru, pa ne dolgo. Kmalu smo ga spet srečali v Lemontu. Prevzel je župnijo pri sv. Štefanu v Chicagu. S starimi in novimi pevci je organiziral nov zbor, „Slovenska pesem“. Ko se je po več letih vrnil v Lemont in postal gvardian Lemonta je še vedno našel čas za pevske vaje in „Slovenska pesem“ je prirejala koncerte kot preje. Po 17. letih je moral taktirko odložiti zaradi preobilnega dela. Njegovo delo nadaljuje mlajša generacija.

Ob zlati maši sta ga obiskala sestra Ivanka in brat Tonček. Pri darovanju sta onadva nesla darove k oltarju. Cerkev je bila nabito polna njegovih prijateljev. Pri vhodu sta ga pozdravili dve deklici in mu izročili šopek nageljnov. Kar nekaj solz smo obrisali, ko je pater Bernardin omenil njegovo samoto ob novi maši. Čudovit govor patra Bernardina nas je vse globoko in resno zadel.

Na koru je prepeval združen zbor nekdanjih in sedanjih pevcev z novim dirigentom in organistom.

Po slavnostnem kosilu so ga presenetili njegovi pevci iz prvega zbora, člani prvega orkestra in seveda zbor „Slovenska pesem“. Bilo je res ganljivo presenečenje. Ne samo za patra Vendelina, za nas vse je bil to velik praznik in zahvalni dan za vse številne milosti in darove, ki mu jih je dal Gospod in katere je razdajal naši slovenski skupnosti.

Pater Vendelin je zvest naročnik Tabora, vedno pomaga pri domobranskih proslavah in vodi molitve na grobu pokojnega škofa Rožmana.

Za njegovo neumorno delo kot duhovnik, skladatelj, pevovodja ter splošno, široko razgledan kulturnik: steber naše slovenske skupnosti, globoko zaveden Slovenec, zvest domobranec, vsakemu prijatelj, mu kličemo: „Hvala vam za vse in še na mnoga leta, gospod zlatomašnik!“

Vaši prijatelji

***Dragi Savo, vse naše čestitke
ob tvoji 85. letnici!***

**Zveza SDPB in konzorcij Tabora
ter vsi Tvoji preživeli domobranci**

Tone Šušteršič-osemdesetletnik

Kljub osemdesetim letom je naš Tone še vedno mladostno razgiban. Anton Florjan se je rodil 4. januarja 1918 v Ljubljani, kjer je obiskoval ljudsko in srednjo meščansko šolo. Že v mladosti je imel veselje do glasbe. Zato se je vpisal v Glasbeno matico, pozneje pa pristopil k godbi Vič-Glince. Ko se je ustanovila banovinska šola za glasbila, se je vanjo vpisal in jo po štirih letih študija izdelovanja in igranja gasbenih inštrumentov zaključil z odliko. Obiskoval je enoletni tečaj za

voditelje na Delavski zbornici. Bil je član ZMKD in Fantovskega odseka. Vojaško službo je opravil v Srbiji. Po vrnitvi se je zaposlil pri Prehranjevalnem zavodu ljubljanske pokrajine. Nastopal je tudi s protikomunističnimi govori po tovarnah. Ob nastanku domobranstva se je kar šest članov družine odločilo za pristop, med njimi Tone, ki je bil dodeljen domobranski godbi. Po umiku 1. 1945 se je isto leto skupaj z mamo podal iz taborišča Peggetz v Lienzu na Tirolskem na dolgo pot v Italijo, taborišče Riccione. Kose je ponudila priložnost se je podal v Gorico in tam na slovenskem učiteljskišči opravil študij in izpite. Leta 1948 je emigriral v Argentino, kjer je kmalu postal uradnik nemškega podjetja. V tej dobi je bil nekaj let član Pevskega zbora Gallus in sodeloval pri orkestru. V naših listih je objavljaj članke. Nekaj časa je bil zgodovinski referent društva Tabor, pozneje pa upravnik lista Smer v slovensko državo. Deset let je vodil samostojno podjetje. Ob upokojitvi se je preselil v Rožmanov dom, kjer je nekaj časa opravljal upravniške posle. Tam je našel tudi svojo življenjsko družico, ki ga vneta spremlja na muzikalnem področju. Prireditve v Rožmanovem domu ne minejo brez Tonetovega sodelovanja, zlasti ne brez pevske in glasbene spremljave.

Taka je v kratkem, življenjska pot našega jubilaranta, ki je zvest član Tabora in njegov sodelavec. Vsi, ki ga poznamo, mu ob jubileju želimo, da bi ga Bog ohranil zdravega in delavnega še mnoga leta!

Iskrene čestitke in Bog te živi!

Tvoji prijatelji.

Nace Omahen - 70 letnik

Nace se je rodil v vasi Stranje ob Temenici pri Velikem Gabru na Dolenjskem, 26. maja 1928. Po domače se je reklo pri Brezarjevih. Bila je zelo spoštovana, poštena in verna družina. Brezarjev oče je bil ugleden kmet, daleč naokoli znan, pošten in odločen možakar.

Nace je rasel v krogu te družine in dojemal prve nauke verske in narodne vzgoje.

Pa je prišla vojna in z njo spremembe ob žalostnih in težkih dogodkih ob okupaciji italijanske vojske tako imenovane Ljubljanske pokrajine. Ljudje na splošno so čutili odpor do Lahov, četudi v začetku niso na splošno postopali brutalno. Upali so, da bo tudi to prešlo, ko bo minulo Hitlerjevo divjanje.

Pa so se pojavili v gozdu čudni ljudje, z znakom srpa in kladiva v rdečih zvezdah na kapah in z dvignjeno, stisnjeno pestjo; dejali so, da so partizani in, da se bore za svobodo naroda.

Italijani niso prinašali svobode, zato so nam kradli kokoši in streljali mačke. Partizani pa so kradli vse, kar jim je prišlo pod roke in streljali Slovence.

„Čudna ta svoboda z stisnjeno pestjo in krvavo zvezdo“, so bili zaskrbljeni možakarji v vasi.

Ker je nasilje - ne okupatorja, temveč partizanov naraščalo v grožnjah in ubojih, posebno po italijanskem razpadu, so se slovenski fantje, ki so branili vasi pred nasilniki, zbrali v močno domobransko vojsko pod poveljstvom generala L. Rupnika. Tudi naš Nace se je pridružil domobrancem ob koncu leta 1944 v Velikih Laščah. Bil je odločen in ponosen borec za domobranske ideale.

Ob koncu vojne je odšel na Koroško in doživel vrnitev in vse krvave

orgije slovenskih boljševikov. Ker je bil mladoleten je bil v mesecu avgustu 1945 izpuščen iz zaporov. Poslali so ga v vojaško službo, kjer je tudi po drugi strani spoznal brutalnost brezvzgojne tiranije. Ker je bil in ostal zvest idealom domobranstva, je doživljal preziranje, grožnje, zapostavljanja, je tvegaval beg preko meje. Posrečilo se mu je doseči Avstrijo, kjer je spet našel svoje ljudi.

Po nasvetu raznih in pomoči poznanih je emigriral v Združene države Amerike, kjer se je kmalu zaposlil in poročil z lepo Stojcovo Vido. V prijaznem in gostoljubnem domu sta si ustvarila številno družino. Sedaj je Nace že upokojenec in uživa mirno, lagodno življenje, kar mu v mladosti ni bilo dano.

Dragi Nace! Bog Ti daj še mnogo let med nami domobranci in med Tvojimi dragimi!

Odbor in člani Tabora
DSPB Cleveland

Prejeli smo pričujoč odgovor grofa, pisatelja Nikolaja Tolstoja, na pismo nedavno umrlega domobranca Franceta Mehleta iz Kanade.

(Kot je znano je bil grof Tolstoj krivično obsojen v Angliji na veliko denarno kazen - 1,5 milijona £, ker v svoji knjigi „Minister in pokoli“ brani po Angležih vrnjeno slovensko domobransko vojsko ob neposredni odgovornosti angleških zasedbenih oblasti).

Ta odgovor grofa N. Tolstoja je France prejel tik pred svojo smrtjo in nam ga je posredovala njegova žena Majda.

V pismu N. Tolstoy izraža zaskrbljenost zaradi Francetove težke bolezni, obenem pa občudovanje njegove dobrote in skrbi zanj, ki mu kljub lastni težavi piše in pošilja dar.

Poudarja grof Tolstoy, da hrani vsa Francetova pisma z mnogimi drugimi lepimi pismi slovenskih prijateljev. Čuti pa se ogorčenega, da Anglija zanika odgovornost za pokole in po svojih sodnikih nagraja ljudi odgovorne zločinov. Toda, nekoč se bodo tudi ti srečali z drugačnimi sodniki. Obljublja, da ne bo odstopil od prizadevanja, da bo svet spoznal nedolžnost slovenskih žrtev.

Francetu obljublja svoje molitve, z zaupanjem, da se bosta nekoč srečala v boljšem svetu in prosi božjega blagoslova zanj, ženi Majdi in dobri sestri, ki tako ljubeznivo skrbi za pomoč njemu.

Ob blagrovanju Francetove dobrote in ob pogledu na svoje otroke, pa čuti polno zaupanje v bodočnost.

Najboljše želje

Niagara Falls, Ontario, Canada

Pozdravljeni soborci, spoštovani rojaki v domovini in tujini!

Čas prihaja in odhaja in nas ne vprašuje, če se z njim strinjamo. Tako je bilo in bo za vedno ostalo.

Nekateri od Vas, ste že več kot petdeset let v tujini. To pa pomeni, za dve cele generacije pomešani z ljudmi raznih ras in narodnosti. Razstreseni smo po vseh zemeljskih celinah in še vedno med seboj govorimo v materinem jeziku. Ne samo to, še vedno beremo, pišemo in kar je velikega pomena, še vedno molimo in pojemo po naše. Z našo mladino pa nastajajo v tej zadevi veliki problemi. Mešani zakoni, oddaljenost od slovenske skupnosti, to bo zamrlo našo lepo, slovensko besedo.

V Kanadi smo imeli ravno pred Božičem poštno stavko in sem prepričan, da je to naš glavni vzrok, da prihajam med Vas z precejšno zamudo z Božičnimi in Novoletnimi voščili. Upam, da ste praznovali Božične praznike v lepem krščanskem duhu in z lepimi običaji, prinešenimi pred pol stoletjem iz rojstne domovine.

V naši lepi rojstni domovini pa se je v zadnjih sedmih letih vsaj toliko premaknilo, da vernim ljudem ni več treba hoditi k božji službi (maši), v deveto faro iz bojazni, da jih bo kdo od oblasti opazil. Naša voščila so za vse enaka, doma in v tujini.

Bog naj vas ohranja v dobrem zdravju, ter obilo žegna v tem letu in tako nas vse, Bog usliši!

Rešenec iz Roškega brezna, France Kozina
z ženo Anico in mladino

Prof. Francetu Bergantu v večnost

Vest o Tvoji smrti v bariloških gorah, je močno prizadela vso našo skupnost France. Posebno tiste, ki smo imeli srečo imenovati se Tvoj prijatelji, smo obnemeli ob mislih, da Te ne bo več med nami.

Odšel si na oddih v gore, katere si tako ljubil in na gori Capilla dopolnil zadnji vzpon.

France, ob spominu na Te gledam slike in dogodke iz tistih dni, ko sva skupaj spremljala naše maturante v deželi gora in jezer. Ko je bil skromen šotor najin skupni dom, požirek vode iz čutare, ki je romala od ust do ust ter rogljič pomaranče življenjsko osvežilo v žejnih, kot skorja izsušenih ustah vrh napornih gora.

Tako skromen si bil France, zato tako srčno dober in uslužen vsem. In, ko je po dolgi, naporni poti onemoglo vse, Ti nisi bil truden. Iskal in nabiral si drva, nosil vodo ter pripravljaj skromno večerjo v katero si položil srce in dušo, zato je bilo vse tako dobro in lepo.

Čudovito doživete so bile svete maše v gorskem zavetju, ki so družile to našo doraščajočo mladino v resnično bratstvo družine.

Ti France si znal prikazati mladim lepoto, dobroto in bližino Boga v čudoviti bariloški naravi.

Toliko je nepozabnih spominov, toliko močne vezi, ki ne bo umrla nikoli. Vsi, ki smo imeli srečo biti s Teboj France v tistih čudovito lepih dneh, ko je bilo spremstvo duhovnega vodstva še potrebno našim maturantom, vsi Te v večnost - hvaležno pozdravljamo.

Ivan Korošec

Andrej Kozjek

Rodil se je 1. februarja 1931 v kraju Ljubgojna pri Horjulu. Umrl je na domu 2. novembra 1997 v Harpersfield. Po poklicu je bil tesar. Več let je bil tudi oskrbnik Slovenske pristave in veliko doprinesel k olepšanju tega slovenskega letovišča.

Ko se je ustanovilo društvo Tabor SPB je takoj pristopil in ves čas bil član.

Člani so se poslovili v pogrebni zavodu z molitvijo. Ob krsti je bil postavljen domobranski prapor in venec.

Družini naše iskreno sožalje.

Tabor DSPB - Cleveland

Milan Dovič

Po kratki zahrbtne bolezni je umrl dne 19. julija 1997. Rojen je bil 8. decembra 1926 v Tomačevem pri Ljubljani. Zapušča ženo Mileno, hčerko in sina. V Argentini brata Gabrijela z družino. V Sloveniji dva brata in več sorodnikov.

Kakor veliko drugih slovenskih fantov se je za časa tuje okupacije pridružil „Belim orlom“, ki so bili pod vodstvom Evgenija Rupnika, sina ustanovitelja domobranstva. Po koncu vojne je bil v raznih taboriščih v Italiji. Od tu je odšel v Argentino in je bil zaposlen pri mnogih podjetjih. Leta 1961 je prišel v USA. Tu je srečal veliko prijateljev domobrancev in se takoj vključil v društvo Tabor SPB in bil zvest sodelavec.

V pogrebni zavodu je bila poslopitev z molitvijo, Postavljen pa je bil prapor ob krsti in venec.

Pogrešasli Te bomo, Milan

Družini naše sožalje.

Tabor DSPB - Cleveland

Karel Bojc

Rodil se je 29. oktobra 1909 v kraju Prigorici, občina in župnija Dolenja vas pri Ribnici. Umrli je 8. novembra 1997 v Wickliffe Country place.

Takoj, ko so pričeli v ribniški dolini z rdečo propagando in pobili več vaščanov, ki so sekali v gozdu drva se je pridružil „Vaškim stražam“. Leta 1943 se je posatka umaknila na Turjak in z njimi tudi Karol. Iz Turjaka so šli v Črno vas in nato v Ljubljano in tam vstopil v domobranstvo in bil podčastnik. Leta 1944 je izgubil brata v borbi blizu Višnje gore, bil je poročnik domobranstva.

Po vojni se je podal z drugimi skozi Ljubelj v Vetrinje, od tam pa v Spittal in se tu poročil z Nežko Škrabec. V zakonu imata sina Milana.

Ob krsti je bil postavljen domobranski prapor in venec, člani pa so se poslovili z molitvijo.

Počivaj v miru na ameriški zemlji...

Tabor DSPB - Cleveland

Frank Cenkar

Rodil se je v kraju Velikem Trebeljevem pri Prežganju 12. septembra 1923. Umrli pa je po kratki bolezni v Holy Family Home 4. marca 1997. Ni Ti bilo lahko, ko si kot mladenič zapuščal dom, domači kraj. Ko se je vojna vihra približala tudi Tvojemu domu, si bil poklican od nemških zasedbenih sil k vojakom. Poslan si bil na Poljsko, Francijo in v druge zasedene dežele. Nahajal si se tudi na ruskem bojišču in bil tam devetkrat ranjen. Le po naključju si se rešil. Bil si v bolnici in ni bilo pomoči, tam so ti odrezali nogo.

Ko si se opomogel si bil v tasborišču Spittal in se tam izučil za krojača. Spoznal si deklico Ivanko Peternelj in se leta 1949 poročil. V zakonu so se rodile tri deklice.

Nato pa so se vrata odprla in si emigriral v Združene Države Amerike. Nastanil si se v mestu Cleveland v slovenski naselbini blizu cerkve sv. Vida. Zaposlen si bil kot krojač pri Josepf in Feiss Co. do upokojitve.

V pogrebem zavodu so se poslovili člani Tabor DSPB z molitvijo. Ob krsti je bil postavljen domobranski prapor in venec. Pogrebna sv. maša je bila v cerkvi sv. Vida. Člani so ga pospremili na zadnji poti na pokopališče Vernih duš.

Bil si član Tabor DSPB od ustanovitve in si vedno imel še čas, da si pomagal pri odboru Slovenske šole pri sv. Vidu.

Pogrešali Te bomo... Najhujše je Tvoji družini, ki si jo tako ljubil, toda prezgodaj zapustil.

Naše iskreno sožalje gospej Ivanki, hčerkam Francki in Ivanki z možem, ter Tončki z možem in hčerkama Jessica in Erika.

Počivaj v miru, dragi France...!

Tabor DSPB - Cleveland

Naša naslovna slika

KRIMSKA JAMA

Kraj strahu in groze partizanske justicije v mučenjih in strašnih smrti ugrabljenih žrtev-Slovencev.

Te orgije - „borbo proti okupatorju“ je vodil krvavi mesar Stane Semič -Daki- „španski borec“, za kar je po revoluciji deležen vseh privilegijev in „častnega“ naslova - Heroj NOB.

DAROVALI SO

Socialni sklad

TABOR -D.S.P.B. Cleveland\$ 510.-
John Hainrihar \$ 50.-
dr. Miha Mejač, - Milwaukee \$ 50.-
Mary Coffelt, - Milwaukee \$ 50.-
Frank Mejač, - Milwaukee \$ 50.-
Ivan Bambič, - Milwaukee \$ 20.-
Ivan Jakoš, - Milwaukee \$ 20.-
Mara Kolman, - Milwaukee .. \$ 20.-
Marička Kadunc, - Milwaukee\$20.-
Dari Stršek, - Milwaukee \$ 10.-

Iz Socialnega sklada Zveze
Tabor za naše potrebne
v Argentini, \$ 800.-

Rožmanov dom

Ciril in Gabriela Pfeifer v spomin
na Jožeta Peternel \$ 25.-
Jože Goršič \$ 50.-
rev. Malenšek Janez \$ 150.-
Milka Brumen: v spomin na
pok. moža Vinka Brumna

ob 5. obletnici smrti	\$ 50.-
v spomin prijatelju Jožetu	
Peternelu	\$ 50.-
Milan Boc v spomin gospe	
Leni Žitnik Urankar	\$ 50.-
Pfeifer Ciril in Gabrijela, v	
spomin na Jožeta	
Peternela	\$ 25.-
Mutual SLOGA, ob	
letni bilanci	\$ 500.-
Odbor Zavetišča Dr. Gregorij Rož-	
man se lepo zahvaljuje vsem do-	
brim rojakom, kateri ste gostoljub-	
no sprejeli v oskrbo člane Domžal-	
skega komornega zbora ob nji-	
hovem obisku v Argentini in s tem	
podarili dragocen dar naši do-	
brodelni ustanovi in to družine:	
Miklavc sprejela 3 osebe	
Magister sprejela 4 osebe	
Kastelic sprejela 2 osebi	
Ravnik sprejela 1 osebo	
Hribar Zd. sprejela 1 osebo	
gdč. Benko Francka sprejela 2 osebi	
ga. Likožar sprejela 1 osebo	

Tisklovni sklad

John Hainrihar,	\$ 30.-
Mici in Lojze Mohar, v spomin	
na pok. Andreja Kozjek	\$ 10.-
Koritnik Dragica, v spomin	
na moža Toneta,	\$ 30.-
Sladič Marija, v spomin na	
moža Jožeta,	\$ 30.-
rev. Malenšek Janez	\$ 30.-
Ivo Bergant	\$ 30.-
Maršič Dušan	\$ 30.-
Zupan Janez	\$ 20.-
Gregorich Luis	\$ 10.-

Goršič Joseph	\$ 10.-
Rupnik Franc	\$ 10.-
Krepfl John	\$ 8.-
Bojč Karol	\$ 20.-
Lukež Rudolph	\$ 15.-
Grom Jakob	\$ 20.-
Ferkulj Janez	\$ 1.-
Čenkar Frank	\$ 5.-
Vrant France	\$ 10.-
Kermavner John	\$ 5.-
Longar Albin	\$ 5.-
Bizjak Jože	\$ 20.-
Dr. Gobetz Edy	\$ 10.-
Globočnik Martin	\$ 30.-
Zadnikar Vili	\$ 20.-
Dr. Frank Lukež	DM 200.-
France in Anica Kozina	
v spomin na rešenca:	
Karla Turka iz Loškega	
potoka	\$ 10.-
in Janka Svete iz Preserja	\$ 10.-
Korotnik Dragica v spomin	
na moža Toneta	\$ 30.-
Sladič Marija v spomin	
na moža Jožeta	\$ 30.-
Žnidaršič Janez	\$ 30.-
Zupančič Polde	\$ 10.-
Zajec Milan	\$ 10.-
N.N. v spomin na padle	
domobrance	\$ 20.-
Fujs Frak v spomin	
na ženo Angelo	\$ 50.-
Kalar Olga v spomin	
na moža Ludvika	\$ 25.-
V podporo društvu PB -	
Tabor Cleveland je	
daroval član društva	
JOŽE DOVJAK	\$ 2.000.-

VSEBINA

Če sem del naroda moram biti njegov aktivni član	49
Lustracija	50
Resolucija o protipravnem delovanju komunističnega totalitarnega režima	51
Odlomki iz govora Lojzeta Peterleta	54
Odlomki iz govora Janeza Janše	57
Zadnji dopust - Florijan Slak	61
V spomin slovenske mučenice Ivanke Novak - Slavko S.	64
Hrepenenje - Ivan Korošec	65
Spomenik nad pomendranim grobom - Ivo Žajdela	66
Ljubljanske spominske plošče	69
Združenju svobodnih partizanov na pot	74
„Habemus papam!“ - p. Bernardin Sušnik	79
Spominska proslava v Midlandu	83
MED NAMI	84
ODŠLI SO	93
DAROVALI SO	96

Hurlingham
Sucursal
Correo
Argentino
(Bs. As.)

TARIFA REDUCIDA
Concesión N° 1596

FRANQUEO PAGADO
Concesión N° 2619